VEIEN TIL

KRISTUS

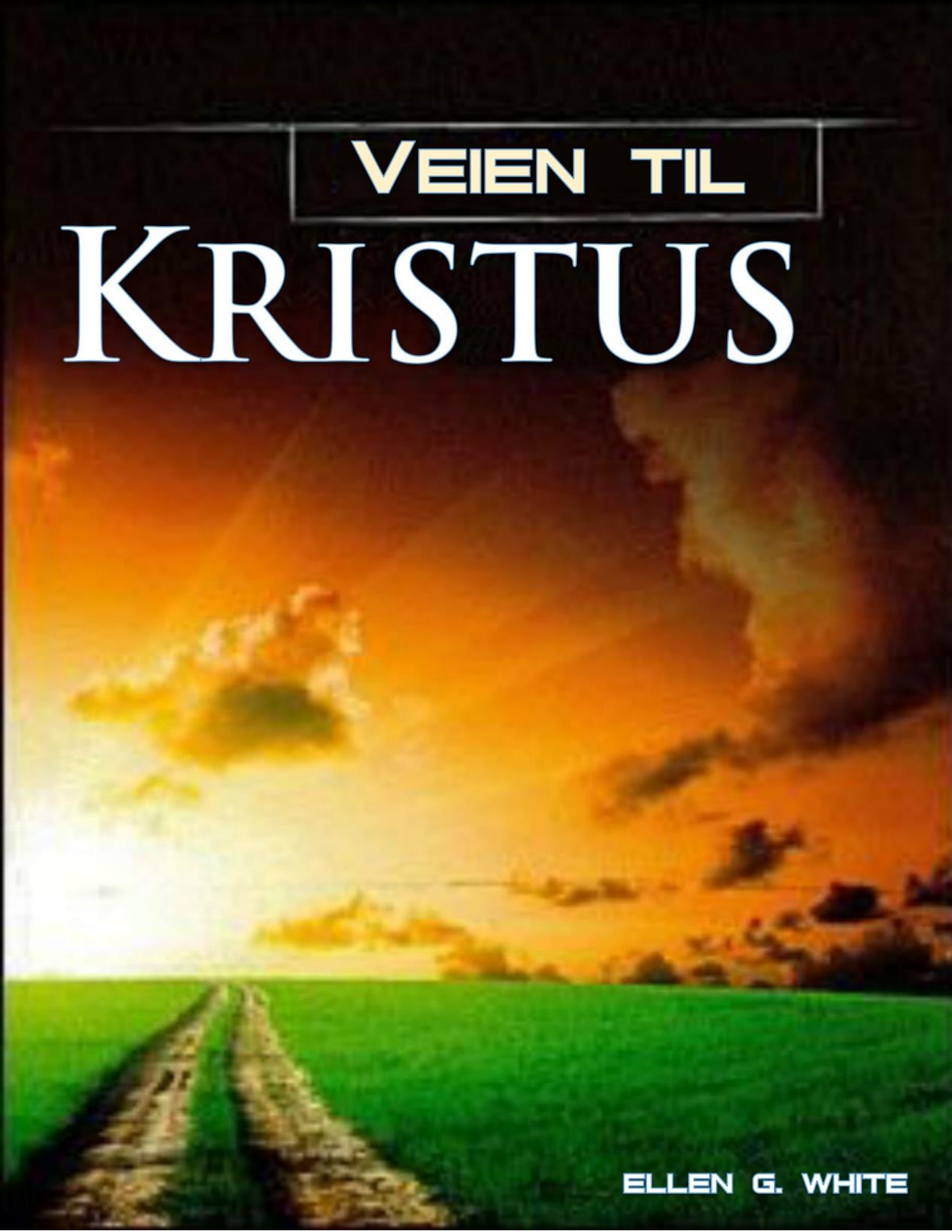

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Norwegian

Opphavsrett © 2020. Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

Alle rettigheter reservert. Ingen del av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte uten uttrykkelig skriftlig tillatelse fra forfatteren, unntatt i tilfelle korte sitater nedfelt i kritiske artikler og anmeldelser. Vennligst referer alle relevant spørsmål til utgiveren.

Alle rettigheter reservert. Ingen deler av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk eller mekanisk, inkludert fotokopiering, opptak eller av et informasjonslagrings- og gjenfinningssystem - unntatt av en anmelder som kan sitere korte passasjer i en gjennomgang som skal skrives ut i et magasin eller en avis - uten skriftlig tillatelse fra utgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i publikasjonsdata

Redigering og Design av: Den Nye Pakt Internasjonale Gruppe

Trykt i Storbritannia.

Første trykk 26. mai 2020

Publisert av: Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøk nettstedet: www.newcovenant.co.uk

Jesus satt som hedersgjest ved tollerens bord. Ved sin sympati og selskapelige vennlighet viste han at han anerkjente det menneskeverd som finnes hos hvert menneske. Mennesker lengtet også etter å bli verdige hans tillit. Hans tale var en velsignet, livgivende kraft for dem. Nye ønsker ble vakt, og muligheten for et nytt liv åpnet seg for disse som var utstøtt av samfunnet.

Jesus pekte på hvilken makt falsk lære har. Den ødelegger evnen til å verdsette sannheten og ønsket om å eie den. Han sa: "Ingen som har drukket gammel vin, har lyst på ny; han vil si at den gamle er best." All den sannhet som verden har fått gjennom patriarkene og profetene, strålte ut med ny skjønnhet i Kristi ord.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerte Bøker, Transformerte Sinn

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Denne siden er blank med hensikt.

Anerkjennelser

Denne boken er dedikert til Herren Gud.

Forord

New Covenant Publications International kobler leseren igjen med den guddommelige plan som binder himmel og jord og forsterker evigheten til loven om kjærlighet. Logoen, paktens ark representerer intimiteten mellom Kristus Jesus og hans folk og sentraliteten i Guds lov. Som det er skrevet: “Dette skal være den pakt som jeg vil inngå med Israels hus, sier Herren. Jeg vil legge min lov i deres indre deler og skrive den i deres hjerter, og de skal være mitt folk, og jeg skal være deres Gud. ” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Den nye pakt vitner faktisk om en innløsning, født av vedvarende krig og forseglet med blod.

I utallige århundrer har mange mennesker led ekstraordinær grusomhet, beregnet for å utslette sannheten. Spesielt i mørketiden hadde dette lyset blitt sterkt embattert og tilslørt av menneskelige tradisjoner og populær uvitenhet, fordi innbyggerne i verden hadde foraktet visdom og overtrådt pakten. Kompromissens svakhet med spredning av ondskap provoserte en slik svøpe av uhemmet degenerasjon og diabolsk umenneskelighet, at mange liv ble urettferdig ofret, og nektet å overgi samvittighetsfriheten. Likevel ble en tapt kunnskap gjenopplivet, spesielt i reformasjonens tid.

1600-tallets reformasjons-æra utløste et øyeblikk av sannhet, grunnleggende endring og følgelig turbulens, slik det gjenspeiles i motreformasjonen. Gjennom dette bindet oppdager man imidlertid den ubestridelige betydningen av denne viktige kraftige revolusjonen fra reformatorenes og andre modige pionerers perspektiver. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampene, årsakene som ligger til grunn for slik fenomenal motstand og overnaturlige inngrep.

Mottoet vårt: “Reformerte Bøker, Transformerte Sinn”, fremhever en særegen litterær sjanger, komponert i en kritisk tid og dens innvirkning. Det gir også gjenlyd med pressen til personlig reformasjon, gjenfødelse og transformasjon. Gutenberg-trykkpressen, kombinert av oversettelsens kraft, formidlet verdiene om den reformerte troen, for rundt 500 år siden, ville den digitaliserte pressen og online medier kommunisere på alle språk sannhetens lys i disse siste tider.

Innholdsfortegnelse

Kapittel 1 - Guds Kjærlighet 3
Kapittel 2 - Synderens Behov for Kristus 7
Kapittel 3 - Omvendelse 10
Kapittel 4 - Syndsbekjennelse 18
Kapittel 5 - Overgivelse 21
Kapittel 6 - Troen og vår Antagelse hos Gud 24
Kapittel 7 - Kjennetegner på et Guds Barn 28
Kapittel 8 - Kristelig Vekst 33
Kapittel 9 - Liv og Virksomhet 38
Kapittel 10 - Kunnskap om Gud 42
Kapittel 11 - Bønnens Velsignelse 46
Kapittel 12 - Fra Tvil til Tro 52
Kapittel 13 - Glede i Herren 57

Kapittel I - Guds Kjærlighet

Både naturen og åpenbaringen vitner om Guds kjærlighet. Vår Far i himmelen er kilden til liv, visdom, og glede. Se på alt det vakre og underfulle i naturen! Tenk på hvor vidunderlig alt er avpasset ikke bare etter menneskenes, men etter alle levende skapningers lykke og behov. Sollyset og regnet som gleder og forfrisker jorden, så vel som åser, sjøer og sletter taler til oss alle om Skaperens kjærlighet. Det er han som sørger for alt det vi trenger. Eller som Salmisten så vakkert uttrykker det:

"Alles øyne venter på deg,

og du gir dem mat i rette tid.

Du åpner din hånd

og metter alt som lever, med det som godt er" (Sal 145, 15.16).

Gud dannet mennesket fullkomment hellig og lykkelig. Den vakre jorden stod frem fra Skaperens hånd, uten noe tegn på forfall eller skygge av forbannelse. Det er overtredelse av Guds lov, kjærlighetens lov, som har ført ulykke og død med seg. Men til og med i den lidelse som synden har ført til, kommer Guds kjærlighet til syne. Vi leser at Gud forbannet jorden for menneskets skyld. (1 Mos 3,17). Tornene og tistlene, de vanskeligheter og prøvelser som fyller livet med møye og bekymring, skulle tjene til vårt beste. De hører med i Guds plan for å løfte oss opp av den ødeleggelse og nedverdigelse som synden har ført over oss. Selv om verden har falt, finner vi ikke bare sorg og elendighet. Selve naturen bringer budskap om håp og trøst. På tistlene er det blomster, og tornene, er dekket med roser.På hver knopp som åpner seg, og på hvert gresstrå som spirer frem, står det skrevet at Gud er kjærlighet. De vakre fuglene som lar luften gjenlyde av glade sanger, de fargeglade blomstene som i sin fullkommenhet fyller luften med duft, de høye trærne i skogen med sin frodige drakt av levende grønt - alt dette vitner om at Gud har omsorg for oss som en far, og at han ønsker å gjøre sine barn lykkelige.

Guds Ord åpenbarer hans karakter. Han har selv uttalt seg om sin uendelige kjærlighet og miskunnhet. Da Moses ba: "La meg da få se din herlighet!" svarte Herren: "Jeg vil gå forbi deg i all min godhet." Dette er hans herlighet. Herren gikk forbi Moses og ropte: "Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunnhet og sannhet! Han lar sin miskunn vare i tusen slektledd; han tilgir synd og skyld og brott." Han "holder ikke evig fast på vreden, for han vil gjerne vise miskunn", for han er "langmodig og rik på miskunn" (2 Mos 33,18.19; 2 Mos 34,6.7; Mik 7,18; Jona 4,2).

Gud har knyttet våre hjerter til seg ved utallige vitnesbyrd i himmelen og på jorden. Han har søkt å åpenbare seg for oss gjennom naturen så vel som i de inderligste og ømmeste bånd som menneskehjertet kjenner. Men detter er likevel bare en ufullkommen fremstilling

av hans kjærlighet. Til tross for all disse beviser har han som er fiende av alt godt, forblindet menneskenes sinn, slik at de kom til å betrakte Gud med frykt. De tenkte på ham som en streng og uforsonlig Gud. Den onde fikk menneskene til å forestille seg Gud som et vesen med en ubøyelig rettferdighet som det mest fremtredene karaktertrekk, en streng dommer, barsk og fordringsfull overfor sine skyldnere. Han gav det inntrykk at Skaperen ivrig speider etter menneskenes feil og mangler, så han kan sende straffedommer over dem. Det var for å fjerne denne mørke skygge og vise verden Guds uendelige kjærlighet Jesus kom og tok bolig blant mennesker. Guds Sønn kom fra himmelen for å åpenbare Faderen.

"Ingen har noen gang sett Gud, men den eneste Sønn, som er Gud, og som er i Faderens favn, han har vist oss hvem han er." "Heller ikke kjenner noen Faderen, uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for." Da en av disiplene kom med dette ønsket: "Herre, vis oss Faderen!" svarte Jesus: "Kjenner du meg ikke, Filip, enda jeg har vært hos dere lå lenge? Den som har sett meg, har sett Faderen. Hvorfor kan du si: Vis oss Faderen?" (Joh 1,18; Matt 11,27; Joh 14,8.9).

Jesus skildret sin oppgave på jorden med disse ord: Herren har "salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige, han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet, og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri." (Luk 4, 18). Dette var hans arbeid. Han gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle som var underkuet av djevelen. Det var hele landsbyer hvor sykdom og nød var forsvunnet fra hvert eneste hjem, fordi Jesus hadde vært der og helbredet de syke. Hans virksomhet vitnet om at han var salvet av Gud. Alle hans handlinger var uttrykk for kjærlighet, miskunnhet og medlidenhet. Han hadde medfølelse med menneskenes barn. Han tok på seg deres natur for å komme dem til hjelp i deres nød. De fattigste og mest uanselige var ikke redde for å gå til ham. Til og med småbarna følte seg tiltrukket av ham. De ville gjerne klatre opp på knærne hans og se inn i det tankefulle ansiktet, som lyste av mildhet og kjærlighet.

Jesus holdt ikke et eneste sannhetsord tilbake, men han uttalte det alltid i kjærlighet. I sin omsorg med folket viste han den største takt. Han var omtenksom, vennlig og oppmerksom. Aldri var han hensynsløs, aldri talte han et unødvendig strengt ord, aldri lot han en unødig smerte ramme et følsomt sinn. Han irettesatte ikke menneskelig svakhet. Han fremholdt sannheten, men alltid på en kjærlig måte. Han fordømte hykleri, vantro og synd, men det var tårer i hans øyne når han uttalte sine skarpe irettesettelser. Han gråt over Jerusalem, den byen han elsket, men som ikke ville ta imot ham, "veien og sannheten og livet." De hadde forkastet ham, Frelseren, men han behandlet dem med øm medlidenhet. Han levde et selvfornektende liv med dyp omsorg for andre. Hvert eneste menneske var verdifullt i hans øyne. Selv om han alltid opptrådte med guddommelig verdighet, viste han det ømmeste hensyn til hvert eneste medlem av Guds familie. I hans øyne var alle mennesker falne, og det var han oppgave å frelse dem.

Slik er Kristi karakter som den kom til syne i hans liv. Og dette er Guds karakter. Fra Faderens hjerte flyter de strømmer av guddommelig medfølelse som viste seg hos Kristus, ut til menneske. Jesus, den ømme, miskunnelige frelser, var Gud "åpenbart i menneskers skikkelse" (1 Tim 3,16).

Jesus levde, led, og døde for å gjenløse oss. Han ble en "sorgens mann" for at vi kunne få del i en evige glede. Gud tillot sin elskede Sønn, som var "full av nåde og sannhet", å forlate en ubeskrivelig herlig verden og komme til en verden som var fordervet og ødelagt av synd, formørket av dødens og forbannelsens skygge. Han tillot ham å forlate sin egen kjærlighets favn og englenes hyllest for å møte skam, forhånelse, hat og død. "Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred" (Jes 53,5). Se ham i ørkenen, i Getsemane og på korset! Guds plettfrie Sønn tok syndens byrde på seg. Han som hadde vært ett med Gud, kjente i sitt innerste vesen den fryktelige atskillelse mellom Gud og menneskene som synden førte med seg. Denne smertefulle erkjennelse fikk ham til å rope i angst: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?" (Matt 27,46). Det var byrden av synd, følelsen av dens forferdelige avskyelighet og av den atskillelse som den bringer mellom mennesket og Gud, som knuste Guds Sønns hjerte.

Men dette store offer hadde ikke til hensikt å gjøre Gud kjærlig innstilt overfor oss, å gjøre ham villig til å frelse. Nei! "For Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne" (Joh 3,16). Det er ikke på grunn av den store forsoningen Faderen elsker oss. Han fikk i stand forsoningen fordi han elsker oss. Kristus var mellommannen for hans uendelige kjærlighet til en fallen verden: "Det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv." (2 Kor 5,19). Gud led sammen med sin Sønn. I Getsemanes dype smerte og is døden på Golgata betalte den evige Guds kjærlighet prisen for vår gjenløsning. Jesus sa: "Faderen elsker meg, fordi jeg gav mitt liv for siden å ta det tilbake" (Joh 10,17). Det vil si: "Min Far har elsket dere så høyt at han elsker meg enda høyere fordi jeg gav mitt liv for å gjenløse dere. Fordi jeg ble deres stedfortreder og pant, fordi jeg gav avkall på mitt liv og tok på meg deres skyld og overtredelse, er jeg blitt enda kjærere for min Far. For ved mitt offer kan Gud være rettferdig og likevel gjøre den rettferdig som tror på Jesus."

Ingen annen enn Guds Sønn kunne forløse oss, for ingen annen enn han som var i Faderens favn, kunne forklare ham. Bare han som kjente høyden og dybden av Guds kjærlighet, kunne åpenbare den. Ikke noe mindre enn det uendelige offer som Kristus brakte for falne mennesker, kunne gi uttrykk for Faderens kjærlighet til den fortapte menneskehet.

"Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne." Han gav ham ikke bare for at han skulle leve blant mennesker, bære deres synder og dø som et offer for dem. Han gav ham til den falne slekt. Kristus skulle bli ett med menneskene, med deres interesser og behov. Han som var ett med Gud, har knyttet seg til menneskene med bånd som aldri

skal briste. “Derfor skammer ikke Sønnen seg over å kalle dem brødre” (Hebr 2,11). Han er vårt offer, vår talsmann, vår bror. Han bærer vår menneskelige skikkelse ved Faderens trone, og er til evige tider ett med den falne slekt som han har gjenløst. Han er Menneskesønnen. Og alt dette ble gjort for at menneskene skulle bli løftet ut av den fordervelse og fornedrelse som synden hadde ført dem ut i, og for at de skulle avspeile Guds kjærlighet og få del i hellighet og glede.

Den pris som ble betalt for vår gjenløsning, vår himmelske Fars uendelige offer da han gav sin Sønn i døden for vår skyld, burde gi oss et klarere syn av hva vi kan bli til i Kristus. når den inspirerte apostel Johannes festet blikket ved høyden og dybden og bredden av Faderens kjærlighet til den fortapte slekt, ble han fylt med beundring og ærefrykt. Han kunne ikke finne ord som fullt ut beskriver storheten og ømheten i denne kjærlighet, men han oppfordret verden til å betrakte den: “Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn” (1 Joh 3,1). Hvilken verdi dette gir mennesket! På grunn av overtredelse ble menneskene Satans undersåtter. Ved å tro på Kristi offer kan Adams barn bli Guds barn. Ved å påta seg vår natur løfter Kristus mennesket opp på et høyere trinn. Falne mennesker blir ved forbindelsen med Kristus endog verdige til å kalles “Guds barn”.

En slik kjærlighet er uten like. Den himmelske Konges barn! For et dyrebart løfte! Det burde være emne for våre dypeste betraktninger. Vi kan ikke fatte Guds kjærlighet til en verden som ikke elsket ham. Tanken på dette gjør oss ydmyke. Sinnet blir tatt til fange under Guds vilje. Jo mer vi grunner på Guds karakter i lys av korset, desto mer ser vi av miskunnhet, ømhet og tilgivelse, sammen med rett og rettferdighet. Vårt syn blir klarere, og vi ser utallige beviser på en kjærlighet som er uten grenser, en øm medlidenhet som overgår en mors inderlige medfølelse med sitt villfarne barn.

Kapittel 2 - Synderens Behov for Kristus

I begynnelsen ble menneskene utrustet med edle krefter og vel avbalanserte åndsevner. De var fullkomne i sitt vesen, og de var i harmoni med Gud. De hadde rene tanker og hellige mål. Men på grunn av ulydighet ble deres evner fordervet, og egenkjærlighet tok kjærlighetens plass. Deres natur ble så svekket at det var umulig for dem i egen styrke å stå seg mot den ondes makt. Fienden gjorde dem til slaver, og i denne tilstanden ville de ha forsatt å være i all fremtid dersom ikke Gud på en særskilt måte hadde grepet inn. Fristerens hensikt var å tilintetgjøre Guds plan med skapelsen av mennesket og å fylle jorden med elendighet og ødeleggelse. Deretter ville han påstå at alt dette var en følge av at Gud skapte mennesket.

I sin syndfrie tilstand fant menneskene glede i samfunnet med ham som eier "alle visdommens og kunnskapens skatter" (Kol 2,3). Etter at de hadde syndet, kunne de ikke lenger finne glede i hellighet, men de forsøkte å gjemme seg for Gud. Slik er fremdeles det ugjenfødte hjerte. Det er ikke i harmoni med Gud og kan ikke finne noen glede i samfunnet med ham. Synderen ville ikke være lykkelig i Guds nærvær, men ville unndra seg samværet med hellige vesener. Hvis han fikk lov å komme inn i himmelen, ville det ikke være noen glede for ham der. Den uegennyttighet som hersker der hvor alle er fylt av den evige kjærlighet, ville ikke finne noen gjenklang i hans sinn. Hans tanker, interesser og mål ville være av en anden art enn de som opptar de syndefrie innbyggere. Han ville bli en falsk en i den himmelske harmoni. Ja, himmelen kom til å bli et pinested for ham, og han kom til å lengte etter å gjemme seg for ham som er dens lys og midtpunkt. Det er ikke en vilkårlig bestemmelse fra Guds side som utelukker syndere fra himmelen. De blir lukket ute fordi de er uskikket til å være i det himmelske samfunn. Guds herlighet ville være som en fortærende ild for dem. De ville ønske å bli tilintetgjort for å bli skjult for hans ansikt som døde for å gjenløse dem.

I vår egen kraft er det umulig å komme ut av det syndens dyp som vi er sunket ned i. Våre hjerter er onde, og vi klarer ikke å forandre dem. "Kunne det bare komme en ren av en uren! Ikke en!" "Det menneskene av naturen trakter etter, betyr fiendskap mot Gud, for vår onde natur bøyer seg ikke for Guds lov, ja, den kan ikke gjøre det" (Job 14,4; Rom 8,7).

Opplysning, dannelse, bruken av viljen og menneskelige bestrebelser har alt sammen sin betydning, men i denne forbindelse er alt dette verdiløst. De kan nok skape en utvendig korrekt opptreden, men ikke forandre hjertet. De kan ikke rense selve livskilden. For at et menneske skal kunne forvandles fra synd til hellighet, må det være en kraft som virker i dets indre, et nytt liv fra Gud. Denne kraft er Kristus. Bare hans nåde kan vekke de livløse evner i menneskesinnet og dra dem til Gud og til hellighet.

Frelseren sa: "Ingen kan se Guds rike hvis han ikke blir født på ny" (Joh 3,3) - hvis han ikke får et nytt hjerte, nye lengsler, nye forsetter og tilskyndelser som fører til et nytt liv. Påstanden om at det bare er nødvendig å fremelske det gode som naturlig finnes i mennesket, er et stort bedrag. "Men slik et menneske er i seg selv, tar det ikke imot det som hører Guds Ånd til. For ham er det uforstand, og han kan ikke fatte det, det kan bare bedømmes på åndelig vis." "Undre deg ikke over at jeg sa at dere må fødes på ny" (1 Kor 2,14; Joh 3,7). Om Kristus er det skrevet: "I ham var liv, og livet var menneskenes lys." "For i hele verden er det blant mennesker ikke gitt noe annet navn som vi kan bli frelst ved" (Joh 1,4; Apg 4,12).

Det er ikke nok at vi oppfatter Guds miskunnhet, eller at vi innser hans faderlige ømhet og godhet. Det er ikke not at vi erkjenner at hans lov er vis og rettferdig, og forstår at den hviler på kjærlighetens evige grunnsetninger. Apostelen Paulus innså alt dette da han sa: Jeg gir "loven rett i at den er god". "Så er da loven hellig, og budet er hellig og rett og godt." Men i sin dype angst og fortvilelse føyde han til: "Jeg er et avmektig menneske, solgt til synden" (Rom 7,16.12.14). Han lengtet etter den renhet og rettferdighet som han selv ikke klarte å nå frem til, og ropte: "Jeg ulykkelige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?" (Rom 7,24). Dette er et rop som har lydt fra nedtyngede mennesker i alle land og til alle tider. Og for alle sammen er det bare ett svar: "Se, der er Guds Lam, som bærer verdens synd!"

Med mange bilder har Guds Ånd søkt å gjøre denne sannhet klar for mennesker som lengter etter å bli befridd fra sin syndeskyld. Da Jakob flyktet fra sin fars hjem etter at han hadde syndet ved å bedra Esau, kjente han seg nedtrykt under vekten av sin skyld. Han var ensom og utstøtt, skilt fra alt som mer enn noen gang plaget hans sinn, var frykten for at hans synd hadde skilt ham fra Gud, og at Herren hadde forlatt ham. I sin sorg la han seg ned for å hvile på den nakne jord, omgitt av øde fjell. Himmelen over ham var prydet med stjerner. Mens han sov, fikk han se et merkelig lys. Det så ut som store skyggeaktige trinn førte opp til selve himmelens port fra sletten der han lå. På disse trinnene steg Guds engler opp og ned, og fra herligheten øverst oppe hørte han den guddommelige røst med budskap om trøst og håp. Jakob fikk kunnskap om det som tilfredsstilte hans store lengsel. Han fikk kunnskap om Frelseren. Med glede og takknemlighet så han en vei som han, en synder, kunne gå for å få samfunn med Gud. Den hemmelighetsfulle stigen han så i sin drøm, var en fremstilling av Jesus, den eneste mellommann mellom Gud og mennesker.

Det var dette bilde Jesus tenkte på da han i sin samtale med Natanael sa: "Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og ned over Menneskesønnen" (Joh 1,51). Ved syndefallet ble mennesket skilt fra Gud. Jorden ble avskåret fra himmelen. Over det svelget som lå mellom dem, var det ingen forbindelse. Men ved Kristus er jorden igjen kommet i forbindelse med himmelen. Ved sin fortjeneste har han slått bro over den

avgrunnen som synden hadde skapt, slik at de tjenende engler kan være hos menneskene. Kristus knytter falne, svake og hjelpeløse mennesker til kilden for all makt.

Men dersom man går forbi den eneste kilden til håp og hjelp for den falne slekt, er alle menneskenes drømmer om fremskritt forgjeves. Alle anstrengelser for å høyne menneskeheten er til liten nytte. "All god gave og all fullkommen gave" er fra Gud. Ingen som er skilt fra ham, kan oppnå en fullkommen karakter. Den eneste vei til Gud er Kristus, for han sier: "Jeg er veien og sannheten og livet" (Jak 1,17; Joh 14,6).

Gud har en kjærlighet til sine barn på jorden som er sterkere enn døden. Da han gav sin Sønn, var hele himmelen med i denne gave. Frelserens liv og død, hans gjerning som vår forbeder, englenes tjeneste, den Hellige Ånds påvirkning, Faderen som virker over og gjennom alt, de himmelske veseners uopphørlige interesse - alt virker sammen for å frelse menneskene.

La oss feste tankene ved det forunderlige offer som ble gjort for vår skyld! La oss prøve å verdsette himmelens anstrengelser for å frelse de fortapte og føre dem tilbake til Faderens hus. Sterkere påvirkning og mektigere krefter kunne aldri bli satt i virksomhet. Den uendelige belønning for rettferdige handlinger, himmelens gleder, fellesskapet med englene, samfunnet med Gud og hans Sønn, opplevelsen av deres kjærlighet, utviklingen og foredlingen av alle våre evner gjennom evige tider - bør ikke alt dette anspore og oppmuntre oss til å tjene vår skaper og gjenløser med glede?

For å advare oss mot å tjene den onde fremholder Bibelen den straff som Gud har uttalt over synd, den uunngåelige gjengjeldelse, nedverdigelsen av karakteren og den endelige utslettelse.

Skal vi ikke akte på Guds miskunnhet? Hva mer kunne han gjøre? La oss stille oss is det rette forhold til ham som har elsket oss med en så forunderlig kjærlighet. La oss gjøre bruk av de midler som står til rådighet, for at vi skal bli forvandlet til å ligne ham og igjen få oppleve fellesskapet med de tjenende engler, igjen være i harmoni og forening med Faderen og Sønnen.

Kapittel 3 - Omvendelse

Hvordan kan et menneske bli rettferdig for Gud? Hvordan kan synderen bli rettferdiggjort? Bare ved Kristus kan vi komme i harmoni med Gud og leve et hellig liv. Men hvordan skal vi komme til Kristus? Mange stiller det samme spørsmål som mengden på pinsefestens dag da de ble overbevist om synd og ropte: "Hva skal vi gjøre?" De første ordene i Peters svar var: "Vend om." Ved en annen anledning en kort tid etter sa han: "Gjør derfor bot og vend om, så skal deres synder bli strøket ut." (Apg.2,37.38;3,19)

Omvendelse betyr at vi er bedrøvet over synden og vender oss bort fra den. Vi vil ikke avstå fra synden før vi innser hvor avskyelig den er. Og før vi vender oss bort fra den av hele vårt hjerte, vil det ikke skje noen virkelig forandring i vårt liv.

Mange forstår ikke hva sann omvendelse er.

En mengde mennesker sørger over at de har syndet og kan til og med gjøre ytre forandringer til det bedre, fordi de er redde for at deres onde gjerninger vil påføre dem lidelse. Men det er ikke omvendelse i bibelsk forstand. De beklager lidelsen i stedet for å sørge over synden. Slik var Esaus bedrøvelse da han forstod at han for alltid hadde mistet sin førstefødselsrett. Da Bileam ble forferdet ved synet av engelen som stod i veien for ham med draget sverd, innrømmet han sin synd for ikke å bli slått i hjel. Men det var ingen sann anger: ingen forandring i hans beslutning, ingen avsky for det onde. Da Judas hadde forrådt sin herre, utbrøt han: "Jeg syndet da jeg forrådte en uskyldig og sendte Ham i døden." (Matt.27,4) Det som gjorde at en han kom med denne bekjennelsen fra sitt skyldbetyngede sinn, var en fryktelig følelse av fordømmelse og en forferdelig redsel for dommen. De følger som hans handling ville føre til, fylte forræderen med skrekk. Men i hans sinn var det ingen dyp, sønderknusende sorg fordi han hadde forrådt Guds plettfrie Sønn og fornektet Israels Hellige. Farao erkjentet sin synd for å unngå flere ulykker da han led under Guds straffedommer. Men han fortsatte sin tross mot himmelens Gud så snart plagene stanset. Alle disse sørget over syndens følger. Synden selv fremkalte imidlertid ingen sorg hos dem.

Når hjertet gir etter for Guds Ånds påvirkning, blir samvittigheten vakt til live, og synderen begynner å forstå noe av dybden og helligheten i Guds lov, som danner grunnlaget for Hans styre i himmelen og på jorden. "Det sanne lys, som lyser for hvert menneske" (Joh.1,9), skinner inn i menneskets indre, og det som er skjult i mørket, blir åpenbart. Sinn og hjerte blir overbevist. Synderen kommer til å forstå Herrens rettferdighet, og idet han erkjenner sin egen skyld og urenhet, blir han grepet av frykt for å tre frem for Ham som kjenner hjertene. Han ser Guds kjærlighet, hellighetens skjønnhet og gleden ved å leve rent. Han lengter etter å bli renset, etter igjen å oppleve samfunn med himmelen.

Den bønnen David ba etter sitt fall, viser hva sann bedrøvelse over synd er. Hans anger var oppriktig og dyp. Han gjorde ikke noe forsøk på å skjule sin synd. Hans bønn var ikke preget av noe ønske om å unngå den straff som truet ham. Han innså hvor fryktelig hans overtredelse var. Han så hvor urent sinnet hans var, og følte avsky for synden. Han ba ikke bare om tilgivelse, men om et rent hjerte. Han lengtet etter hellighetens glede, etter igjen å være i harmoni og samfunn med Gud. Hans innerste ønske finner vi uttrykt i disse ord:

"Salig er den hvis overtredelse er forlatt,

hvis synd er skjult.

Salig er det menneske som Herren

ikke tilregner misgjerning,

og i hvis ånd det ikke er svik."

"Vær meg nådig, Gud,

etter Din miskunnhet, utslett mine overtredelser etter

Din store barmhjertighet! ...

For mine overtredelser kjenner jeg,

og min synd er alltid for meg.

Rens meg fra synd med isop så jeg blir ren,

tvett meg så jeg blir hvitere enn sne! ...

Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni meg!

Kast meg ikke bort fra Ditt åsyn,

og ta ikke Din Hellige Ånd fra meg!

Gi meg igjen Din frelses fryd,

og opphold meg med en villig ånd! ...

Fri meg fra blodskyld,

Gud, min frelses Gud!

Så skal min tunge juble over Din rettferdighet." (Sal.32,1.2;51,3-16)

Det står ikke i vår makt å omvende oss på en slik måte. Det kan bare Kristus, som for opp til det høye og har gitt menneskene gaver.

Nettopp på dette punktet tar mange feil, og derfor får de ikke den hjelpen som Frelseren så gjerne vil gi dem. De mener at de ikke kan komme til Kristus dersom de ikke først omvender seg, og at denne omvendelsen er en forberedelse for tilgivelsen av deres synder. Det er sant at anger og omvendelse går foran syndstilgivelse, for det er bare det sønderknuste og angrende hjerte som kjenner behovet for en frelser. Men må synderen vente med å komme til Jesus til han er omvendt? Skal vi gjøre omvendelsen til en skranke mellom synderen og Frelseren?

Bibelen lærer ikke at en synder må vende om før han kan ta imot Kristi innbydelse: "Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil Jeg gi dere hvile." (Matt.11,28) Det er Kristus som gir kraft til sann omvendelse. Peter gjorde dette klart i sin tale til jødene da han sa: "Ham har Gud opphøyd og satt ved Sin høyre hånd som Frelser og Høvding for å gi Israel omvendelse og syndstilgivelse." (Apg.5,31) Vi kan like lite omvende oss uten at Kristi Ånd vekker samvittigheten, som vi kan få tilgitt vår synd uten Kristus.

Kristus er kilden til enhver god tilskyndelse. Ingen annen kan pode fiendskap mot synden inn i våre hjerter. Hvert ønske om å være sanne og rene, hver overbevisning om hvor syndige vi er, er beviser for at Hans Ånd virker på oss.

Jesus har sagt: "Og Når Jeg blir løftet opp fra jorden, skal Jeg dra alle til Meg." (Joh.12,32) For en synder må Kristus åpenbare seg som Frelseren som døde for verdens skyld. Når vi betrakter Guds Lam på Golgatas kors, begynner tanken å trenge inn i gjenløsningens hemmelighet, og Guds godhet leder oss til omvendelse. Da Kristus døde for syndere, åpenbarte Han en kjærlighet som ingen kan fatte. Når synderen betrakter denne kjærlighet, blir hans hjerte mildnet, hans sinn blir påvirket, og det blir vakt en anger i ham.

Det er sant at mennesker til tider skammer seg over sine onde veier og at de bryter med noen av sine dårlige vaner før de er bevisst at de blir dratt til Kristus. Men når de blir drevet av et alvorlig ønske om å gjøre det som er rett, og prøver å forbedre seg, så er det alltid Kristi kraft som drar dem. De blir påvirket av en innflytelse som de ikke er seg selv bevisst, samvittigheten blir vakt, og det ytre liv blir forbedret. Når Kristus leder dem til å se på korset og betrakte Ham som deres synder har gjennomstunget, trenger budet inn i samvittigheten. Deres ugudelige liv og synden som er så dypt rotfestet i sinnet, går opp for dem. De begynner til en viss grad å forstå Kristi rettferdighet, og sier: "Hva er synden, siden den skulle kreve et slikt offer for synderens frelse? Var all denne kjærlighet, all denne lidelse og ydmykelse nødvendig for at vi ikke skulle gå fortapt, men ha evig liv?"

Synderen kan motstå denne kjærlighet og nekte å la seg lede av Kristus. Men dersom han ikke står imot, vil han bli dratt til Jesus. Kunnskapen om frelsesplanen vil føre ham til korset i anger over synden, som var årsaken til Guds kjære Sønns lidelser.

Den samme guddommelige ånd som virker i naturen, taler til menneskehjertene og skaper et usigelig behov etter noe som de ikke har. Det som hører verden til, kan ikke tilfredsstille deres lengsel. Guds Ånd taler til dem om å søke det eneste som kan gi fred og hvile, nemlig Kristi nåde, gleden ved et hellig liv. Ved synlige og usynlige innflytelser arbeider Frelseren stadig for å lede menneskenes sinn bort fra syndens utilfredsstillende gleder til de ubegrensede velsignelser som de kan eie i Ham. Til alle som forgjeves søker å drikke av verdens sprukne brønner, lyder det guddommelige budskap: "Den som tørster, skal komme, og den som vil, skal få livets vann for intet." (Åp.22,17)

Når du oppriktig lengter etter noe bedre enn det verden kan gi, kan du oppfatte denne lengsel som Guds stemme til deg. Be Ham om å gi deg omvendelse, om at Han vil åpenbare Kristus for deg i Hans uendelige kjærlighet og uplettede renhet. I Frelserens liv har vi et fullkomment eksempel på Guds lovs prinsipper, som er kjærlighet til Gud og til mennesker. Godhet og uegennyttig kjærlighet preget hele Hans liv. Når vi betrakter Ham, og når lyset fra Ham faller på oss, ser vi hvor fulle av synd vi egentlig er.

Kanskje har vi, i likhet med Nikodemus, smigret oss med at vi har levd et rettskaffent liv og at vår moralske karakter er uklanderlig. Vi tror kanskje at vi ikke trenger til å ydmyke oss for Gud som en alminnelig synder. Men når lyset fra Kristus trenger inn i vårt sinn, ser vi hvor urene vi er. Vi oppdager de egenkjærlige motiver, fiendskapet mot Gud som har tilsølt alle våre handlinger. Da vil vi skjønne at vår egen rettferdighet i sannhet er som urene klesplagg, og at Kristi blod alene kan rense oss fra synden og gi oss nye hjerter etter Hans bilde.

En eneste stråle av Guds herlighet, et eneste glimt av Kristi renhet som trenger inn i oss, gjør all syndens flekker pinlig fremtredende og viser hvor forkrøplet og mangelfull menneskekarakteren er. Den åpenbarer de vanhellige ønsker, hjertets vantro og leppenes urenhet. Synderen ser sin utroskap ved at han har gjort Guds lov til intet, og kjenner seg nedslått og elendig under Guds Ånds ransakende påvirkning. Når han betrakter Kristi rene, flekkfrie karakter, får han avsky for seg selv.

Da profeten Daniel så herligheten omkring det himmelske sendebud som kom til ham, ble han overveldet av en følelse av sin egen svakhet og ufullkommenhet. Når han skildrer virkningen av det underfulle syn, sier han: "Da jeg så dette store syn, ble jeg rent maktesløs, og mitt ansikt mistet sin friske farge, så jeg så rent ille ut, og jeg hadde ingen kraft mer." (Dan.10,8) Etter en slik berøring ville vi hate vår selviskhet og avsky vår egenkjærlighet. Ved hjelp av Kristi rettferdighet vil vi søke etter den indre renhet som er i harmoni med Guds lov og Kristi karakter.

Paulus sier at han i de ytre ting var uklanderlig i sin "rettferd etter loven". (Fil.3,6) Men da lovens åndelige natur ble klar for ham, så han seg selv som en synder. Han ble bedømt etter lovens bokstav, slik mennesker benytter den på det ytre liv, og han hadde da

avstått fra synd. Men da han så inn i dypet av dens hellige befalinger og så seg selv slik Gud ser, bøyde han seg i ydmykhet og bekjente sin skyld. Han sier: "Jeg levde en gang uten lov. Da budet kom, fikk synden liv, men jeg døde." (Rom.7,9.10) Da han fikk se lovens åndelige natur, viste synden seg i all sin avskyeligehet, og det var slutt med all selvros.

Ikke alle synder er like store i Guds øyne. Han regner med forskjellige grader av skyld, likesom menneskene gjør. Men hvor ubetydelig den uriktige handling er etter menneskelig syn, så er ingen synd liten i Guds øyne. Menneskene dømmer partisk og ufullkomment, men Gud dømmer alle ting som de virkelig er. Mange forakter en dranker og forteller ham at hans synd vil lukke ham ute fra himmelen, mens hovmod, egenkjærlighet og begjær altfor ofte ikke blir irettesatt. Men disse synder er i særlig grad avskyelige for Gud, for de er i strid med Hans milde vesen og med den uegennyttige kjærlighet som er selve atmosfæren der det onde ikke har fått trenge inn. Den som faller i en eller annen av de større synder, kan ha en følelse av fattigdom og skam og kjenne behovet for Frelserens nåde. Men hovmod kjenner ikke noe behov og lukker derfor hjertet for Kristus og for de uendelige velsignelser som Han kom for å gi menneskene.

Den stakkars toller som ba: "Gud, vær meg synder nådig!" (Luk.18,13) betraktet seg selv som et meget ugudelig menneske, og de andre hadde samme oppfatning. Men han erkjente sitt behov, og tynget av skyld og skam kom han frem for Gud med bønn om nåde. Hans hjerte var åpent, slik at Guds Ånd kunne utføre Sitt gode verk og gjøre ham fri fra syndens makt. Fariseerens stolte, selvrettferdige bønn gav til kjenne at hans hjerte var lukket for Den Hellige Ånds påvirkning. Fordi han stod så langt fra Gud, hadde han ingen forståelse av sin egen synd i forhold til Guds fullkomne hellighet. Han kjente ikke noe behov, og derfor fikk han heller ikke noe.

Dersom du innser din syndighet, så vent ikke for å gjøre deg selv bedre. Det er mange som mener at de ikke er gode nok til å komme til Kristus. "Kan en morian omskifte sin hud, eller en leopard sine flekker? -Da kan også dere gjøre godt, dere som er vant til å gjøre ondt." (Jer.13,23) Bare hos Gud kan vi få hjelp. Vi må ikke vente på sterkere overtalelser, på bedre anledninger eller på et mer hellig sinnelag. Av oss selv kan vi ingenting gjøre. Vi må komme til Gud slik vi er.

Men ingen må bedra seg selv ved å tenke at Gud i sin store kjærlighet og barmhjertighet vil frelse også dem som forkaster Hans nåde. Syndens store syndighet kan bare bedømmes i lyset fra korset. Når noen hevder at Gud er for god til å støte synderen bort, så la dem betrakte Golgata. Kristus tok på seg de ulydiges skyld og led i synderens sted fordi det ikke fantes noen annen vei til frelse. Uten dette offer var det umulig at menneskene kunne bli frigjort fra syndens makt og igjen oppnå samfunn med hellige vesener og få del i åndelig liv. Guds Sønns kjærlighet, Hans lidelse og død bærer vitnesbyrd

om hvor fryktelig synden er. Det forteller oss den eneste måte vi kan unnslippe denne makten, og vårt eneste håp om å oppnå et høyere liv, består i å overgi oss til Kristus.

Den ubotferdige unnskylder seg til tider ved å si om dem som bekjenner seg til å være kristne: "Jeg er like god som dem. De er ikke mer selvfornektende, alvorlige eller forsiktige i sitt liv enn jeg er. De synes om fornøyelser og nytelser like meget som jeg." På denne måten gjør de andres feil til en unnskyldning for forsømmelse av sin egen plikt. Men andres synder og mangler er ingen unnskyldning. Herren har ikke gitt oss et mangelfullt, menneskelig mønster å følge. Guds Sønns rene liv er vårt eksempel, og de som klager over at bekjennende kristne opptrer feilaktig, burde nettopp selv vise et bedre liv og et edlere eksempel. Hvis de har så klar forståelse av hvordan en kristen bør være, blir de ikke deres egen synd mye større? De vet hva som er rett, men vil likevel ikke gjøre det.

Vær forsiktig med å vente til en annen gang. Vent ikke med å avstå fra dine synder og la Jesus Kristus rense hjertet ditt. Her har tusener og atter tusener av mennesker gjort feil, og det har ført til et evig tap. Jeg skal ikke dvele ved hvor kort og usikkert livet er, men det ligger en fryktelig fare, en fare som vi ikke fullt ut forstår, i dette å vente med å gi etter for Guds Ånds bønnlig stemme. For i virkeligheten betyr en slik utsettelse at vi velger å fortsette i vår synd. Hvor ubetydelig synden enn kan virke, risikerer vi å gå evig fortapt hvis vi gir etter for den. Det vi ikke seirer over, vil seire over oss og føre til vår ødeleggelse.

Adam og Eva lot seg overtale til å tro at noe så ubetydelig som å spise av den forbudte frukt ikk kunne føre med seg så fryktelige følger som Gud hadde sagt. Men dette ubetydelige var å overtre Guds uforanderlige og hellige lov. Det skilte Gud fra menneskene og åpnet slusene for død og ubeskrivelig ulykke på vår jord. I tusener av år er det steget opp et uavbrutt klagerop fra denne jord. Hele skapningen sukker i smerte på grunn av menneskenes ulydighet. Til og med himmelen har kjent virkningene av deres opprør mot Gud. Golgata står som et minnesmerke om det oppsiktsvekkende offer som overtredelsen av Guds lov krevde. La oss ikke betrakte synden som noe ubetydelig!

Enhver overtredeles, enhver forsømmelse eller forkastelse av Kristi nåde virker tilbake på deg selv. Den forherder hjertet, forderver viljen, svekker forstanden og gjør deg ikke bare mindre tilbøyelig, men også mindre i stand til å gi etter for Guds Hellige Ånds tale.

Mange beroliger en sår samvittighet med den tanken at de kan vende om når de vil, at de kan ta nådens innbydelse lett og likevel bli påvirket gang etter gang. De mener at de etter å ha trosset Guds Ånd og etter å ha brukt sin innflytelse på fiendens side, i siste øyeblikk kan slå inn på en annen vei. Men dette er ikke lett. En hel levetids erfaring og oppdragelse har satt et så grundig preg på karakteren at det bare er få som ønsker å bli forandret etter Jesu bilde. Bare et eneste uriktig karaktertrekk, et eneste syndig ønske som stadig bli holdt ved like, vil til sist oppheve evangeliets kraft. Hver gang vi gir etter for

syndig nytelse, styrkes vår motvilje mot Gud. Den som viser en frekk vantro, en sløv likegyldighet overfor guddommelige sannheter, høster bare det han selv har sådd. I hele Bibelen finner vi ikke en frykteligere advarsel mot å omgås det onde med lettsindighet enn vismannens ord om at synderen "holdes fast i sin egen synds snarer." (Ord.5,22) Kristus står ferdig for å frigjøre oss fra synd, men Han tvinger ikke vår vilje. Og hva mer kan gjøres dersom viljen fortsetter i overtredelse og er helt oppsatt på det onde, dersom vi ikke ønsker å bli fri og ikke vil ta imot Hans nåde? Vi har da selv ført oss inn i ulykken ved at vi med vitende og vilje forkaster Hans kjærlighet. "Se, nå er den rette tid, nå er frelsens dag!" "I dag, om dere hører Hans røst, så forherd ikke deres hjerter." (2.Kor.6,2; Hebr.3,7.8)

"Mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på hjertet" (1.Sam.16,7) - på menneskehjertet med dets skiftende stemninger av glede og sorg ,det ustadige, lunefulle hjertet, som er bolig for så mye urent og svikefullt. Han kjenner dets beveggrunner, dets innerste hensikter og mål. Gå til Ham med all din indre urenhet. Følg salmistens eksempel og slå dørene opp for det blikk som ser alt, og rop: "Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangehånde tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!" (Sal.139,23.24)

Mange tar imot kristendommen med forstanden. De har et gudfryktig ytre, men hjertet er ikke renset. La din bønn være: "Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni meg." (Sal.51,12) Du må være oppriktig overfor deg selv. Vær like alvorlig og utholdende som om det gjaldt ditt jordiske liv. Dette er en sak du må gjøre opp mellom Gud og deg selv, noe som gjelder hele evigheten. Et håp som bare er en gjetning og ikke mer, kommer til å bli din undergang.

Gransk Guds Ord med bønn. Gjennom Guds lov og Kristi liv fremstiller Bibelen de store betingelser for hellighet, og "uten helliggjørelse skal ingen se Herren". (Hebr.12,14) Det overbeviser om synd og viser frelsens vei. Akt på det som Guds tale til deg.

Når du ser hvor forferdelig synden er, og du ser deg selv slik du virkelig er, må du ikke gi deg over til fortvilelse. Det var syndere Kristus kom for å frelse. Vi behøver ikke å forsone Gud med oss. "Det var Gud som i Kristus forsonte verden med Seg selv." (2.Kor.5,19) Slik er Guds kjærlighet. Han innbyr sine villfarne barn å komme til Seg. Ingen jordisk far eller mor kunne vise en slik overbærenhet med feil og misgrep hos sine barn som Gud viser dem Han søker å frelse. Ingen kunne med større inderlighet tale synderens sak. Ingen menneskelige lepper har noen gang talt mer bønnlig til de villfarne enn Han gjør. I alle Sine løfter og advarsler gir Han uttrykk for Sin uendelige kjærlighet.

Når Satan kommer til deg og sier at du er en stor synder, kan du feste blikket på din gjenløser og tale om Hans fortjeneste. Du vil få hjelp ved å se opp til Hans lys. Erkjenn din synd, men si til fienden at "Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere" (1.Tim.1,15) og at du kan bli frelst ved Hans kjærlighet, som er uten like. Jesus rettet et spørsmål til

Simon om to skyldnere. Den ene skyldte sin herre et lite beløp, den andre skyldte ham en ganske stor sum. Men Herren ettergav dem begge gjelden, og Kristus spurte Simon hvilken av de to skyldnere ville elske sin herre mest. Simon svarte: "Den han ettergav mest." (Luk.7,43) Vi har vært store syndere, men Kristus døde for at vi skulle får tilgivelse. Hans offer er fortjeneste nok å legge frem for Faderen på våre vegne. De Han har ettergitt mest, vil elske Ham mest, og de vil stå tronen nærmest for å prise Ham for Hans store kjærlighet og Hans grenseløse offer. Det er når vi forstår Guds kjærlighet at synden virkelig blir syndig for oss. Når vi ser at Guds arm er rakt ned til oss, når vi forstår litt av hvor mye Kristus ofret for oss, vil det røre våre hjerter til ømhet og anger.

Kapittel 4 - Syndsbekjennelse

"Den som skjuler sine misgjerninger, har ingen lykke, men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet." (Ord. 28,13)

Betingelsene for å oppnå miskunnhet hos Gud er enkle, rettferdige og rimelige. Herren krever ikke at vi skal gjøre noe tungt og vanskelig for å bli tilgitt. Vi behøver ikke å foreta lange, trettende pilegrimsreiser eller utføre smertefulle botshandlinger for å anbefale oss for Gud i himmelen eller for å sone for våre overtredelser. Den som bekjenner sine synder og avstår fra dem, finner miskunnhet.

Apostelen sier: "Bekjenn da syndene for hverandre og be for hverandre, så dere kan bli helbredet." (Jak.5,16) Bekjenn deres synder for Gud, for bare Han kan tilgi dem, og bekjenn deres feil for hverandre. Har du syndet mot din venn eller mot din neste, så bør du innrømme din feil, og det er hans plikt å tilgi deg. Deretter må du be Gud om tilgivelse, fordi den bror som du har forurettet, hører Gud til, og hvis du skader ham, synder du mot hans Skaper og Gjenløser. Legg saken frem for den eneste sanne mellommann, vår store Øverstеprest "som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd" og som "kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet" (Hebr.4,15) og kan rense oss fra alle syndens flekker.

De som ikke har ydmyket seg for Gud og erkjent sin skyld, har ennå ikke oppfylt det første vilkår for å bli antatt hos Gud. Dersom vi ikke har opplevd den omvendelse som vi ikke angrer på, og vi ikke med sann ydmykhet og med en sønderknust ånd har bekjent våre synder og fått avsky for vår urettferdighet, har vi aldri virkelig søkt syndstilgivelse. Og dersom vi aldri har søkt, har vi aldri funnet Guds fred. Den eneste grunnen til at vi ikke har fått tilgivelse for synder som vi har gjort tidligere, er at vi ikke er villige til å ydmyke våre hjerter og rette oss etter de betingelser sannheten stiller. Vi har fått tydelig undervisning om dette. Enten syndsbekjennelsen er offentlig eller privat, bør den komme fra hjertet og være åpen og frivillig. Den må ikke tvinges på synderen. Den må heller ikke bli avlagt på en overfladisk og likegyldig måte eller bli krevd av dem som ikke har noen forståelse av syndens virkelige natur. Når bekjennelsen er uttrykk for våre innerste og dypeste følelser, finner den vei til en barmhjertig Gud. Salmisten sier: "Herren er nær hos dem som har et sønderbrutt hjerte, og Han frelser dem som har en sønderknust ånd." (Sal.34,19)

Sann bekjennelse er alltid av en særegen art og gjelder særskilte synder. Disse kan være av en slik karakter at de bare bør legges frem for Gud, eller de kan bestå av feil som vi må bekjenne for den enkelte som er blitt forurettet. De kan også være av en mer offentlig natur, og i så tilfelle må vi bekjenne dem offentlig. Men enhver bekjennelse må være bestemt og saklig, slik at vi innrømmer nettopp de synder vi har gjort oss skyldige i.

På Samuels tid gikk israelittene bort fra Gud. De led under syndens følger, for de hadde mistet troen på Gud, forståelsen av Hans makt og visdom til å herske over folket, og

tilliten til at Han kunne forsvare og hevde Sin sak. De vendte seg bort fra verdensaltets hersker og ønsket et lignende styre som folkeslagene rundt dem. Før de fant fred, måtte de avlegge denne særskilte bekjennelsen at til alle sine synder hadde de "lagt den misgjerning å kreve en konge". (1.Sam.12,19) De måtte bekjenne nettopp den synd som de var blitt overbevist om. Deres utakknemlighet tynget dem og skilte dem fra Gud.

Gud kan ikke godkjenne vår bekjennelse dersom den ikke blir fulgt av oppriktig anger og omvendelse. Det må skje avgjorte forandringer, slik at vi vender oss bort fra alt som misbehager Gud. Dette vil være følgen av sann sorg over synd. Den del av arbeidet som vi må gjøre, er tydelig fremholdt: "Tvett eder, rens eder, ta eders onde gjerninger bort fra mine øyne, hold opp å gjøre det som er ondt! Lær å gjøre det gode, legg vinn på det som er rett, vis voldsmannen på rett vei, hjelp den farløse til hans rett, før enkens sak!" Når den ugudelige "gir pant tilbake, godtgjør det han har røvet, følger livets bud, så han ikke gjør urett, da skal han visselig leve, han skal ikke dø." Med tanke på omvendelsens verk sier Paulus: "Se hva det førte til at dere lot sorgen bli som Gud vil: iver, forsvar, harme og frykt, lengsel, alvor og vilje til å straffe. På alle måter har dere vist at dere er uten skyld i denne saken." (Es.1,16.17; Esek.33,15; 2.Kor.7,11)

Når synden har lammet den moralske dømmekraft, kan overtrederen ikke oppdage manglene i sin karakter eller innse hvor avskyelig hans handling er, og dersom han ikke lar seg påvirke av Den Hellige Ånds overbevisende kraft, vil han fortsette å være delvis blind for sin synd. Hans bekjennelse er ikke oppriktig og alvorlig. Til hver innrømmelse av sin synd føyer han en unnskyldning for sin handlemåte, og hevder at dersom ikke visse omstendigheter hadde inntruffet, ville han aldri ha gjort det han blir irettesatt for.

Etter at Adam og Eva hadde spist av det forbudte tre, ble de fylt med en følelse av skam og redsel. Til å begynne med tenkte de utelukkende på hvordan de kunen unnskylde sin syndog unngå den ftyktelige dødsdom. Da Herren spurte dem om deres synd, la Adam delvis skylden på Gud og delvis på sin hustru, og svarte: "Kvinnen som du gav meg til å være hos meg, hun gav meg av treet, og jeg åt." Kvinnen skyldte på slangen og sa: "Slangen dåret meg, og jeg åt." (1.Mos.3,12.13) Hvorfor skapte du slangen? Hvorfor lot du den komme inn i Eden? Disse spørsmål lå i hennes unnskyldning for at hun hadde syndet. Eva veltet ansvaret for fallet over på Gud. Selvrettferdiggjørelsens ånd hadde sin opprinnelse hos løgnens far og har siden vist seg hos alle Adams etterkommere. Slike bekjennelser er ikke inspirert av Den Hellige Ånd og vil ikke bli godtatt av Gud. Oppriktiganger vil lede et menneske til selv å bære sin skyld og til å innrømme den uten å ty til hykleri eller bedrag. På samme måte som den stakkars toller, som ikke engang løftet blikket opp mot himmelen, vil han rope: "Gud, vær meg mine synder nådig!" Og de som erkjenner sin skyld, vil bli rettferdiggjort, for Jesus har med sitt eget blod sonet for alle angrende mennesker.

De eksempler på oppriktig anger og ydmykelse som Guds Ord omtaler, viser at de var villige til å bekjenne. Det kom ikke til syne noen unnskyldning for synd eller noe forsøk på å gjøre seg selv rettferdig. Paulus søkte ikke å skjerme seg selv. Han maler sin synd i de mørkeste farger og prøver ikke å gjøre sin skyld mindre enn den er. Han sier: "Jeg fikk fullmakt fra øversteprestene og kastet mange av de hellige i fengsel, og var det tale om å henrette dem, stemte jeg for. Rundt omkring i synagogene fikk jeg dem ofte straffet for å tvinge dem til å spotte, og i mitt raseri forfulgte jeg dem helt til byer i utlandet." Han uttaler åpent: "Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere; og blant dem er jeg den største." (Apg.26,10.11; 1.Tim.1,15)

Det ydmyke, sønderknuste hjerte som er tynget av en oppriktig anger, vil forstå noe av Guds kjærlighet og av hva Golgata har kostet. Og likesom en sønn avlegger bekjennelse for en kjærlig far, slik vil det angrende menneske legge sine synder frem for Gud. Skriften sier: "Men dersom vi bekjenner våre synder, er Han trofast og rettferdig, så Han tilgir oss syndene og renser oss for all urett." (1.Joh.1,9)

Kapittel 5 - Overgivelse

Guds løfte er: "Når dere skal søke Meg, og dere skal finne Meg når dere søker Meg av hele deres hjerte." (Jer.29,13)

Vi må overgi oss helt til Gud, for ellers vil Han aldri kunne forandre oss etter Sitt bilde. Vi er av naturen fremmede for Gud. Den Hellige Ånd skildrer vår tilstand med disse ord: "Dere var en gang døde på grunn av deres misgjerninger og synder." "Hvert hode er sykt, og hvert hjerte er svakt", det er "intet helt på det". Vi er fanget i djevelsens snare og "må gjøre hans vilje". (Ef.2,1; Jes.1,5.6; 2.Tim.2,26) Gud ønsker å helbrede oss og sette oss i frihet, men fordi dette krever fullstendig forvandling, en fornyelse av hele vår natur, må vi overgi oss helt til Ham.

Kampen mot selvet er den største kamp som noen gang har vært utkjempet. Å oppgi selvet, å overgi alt under Guds vilje krever kamp, men vi må overgi oss til Gud for at Han kan fornye oss til et hellig liv.

Guds styresett grunner seg ikke på blind underkastelse, på en urimelig tvang, slik Satan gjerne vil fremstille det. Det appellerer til forstanden og samvittigheten. "Kom og la oss gå i rette med hverandre," lyder Skaperens innbydelse (Jes.1,18). Gud tvinger ikke sine skapningers vilje. Han kan bare ta imot en selvvalgt og forstandig tilbedelse. En tvungen underkastelse ville hindre all sann utvikling av sinn og karakter og gjøre mennesket til en automat. Men dette er ikke Skaperens hensikt. Han vil at mennesket, som er kronen på Hans skaperverk, skal oppnå den høyest mulige utvikling. Han viser oss de opphøyde velsignelser Han ved Sin nåde ønsker å føre oss frem til, og Han innbyr oss til å overgi oss til Ham, slik at Han kan utføre Sin vilje i oss. Det avhenger av oss selv om vi vil velge å bli frigjort fra syndens trelldom og få del i Guds barns herlige frihet.

Når vi overgir oss til Gud, må vi gi slipp på alt som kan skille oss fra Ham. Derfor sa Frelseren: "Således kan ingen av dere være Min disippel uten at han oppgir alt han eier." (Luk.14,33) Vi må gi avkall på alt som fører bort fra Gud. Mammon er manges avgud. Pengekjærhet, jakten etter rikdom, er den gylne lenken som binder dem til Satan. En annen klasse dyrker ære og verdslig storhet. Og andre igjen gir seg hen til et liv i egenkjærlig makelighet og ansvarsløshet. Men slike slavebånd må vi bryte. Vi kan ikke halvveis tilhøre Herren og halvveis tilhøre verden. Vi er Guds barn bare når vi er det helt og fullt.

Det finnes mange som bekjenner seg til å tjene Gud, mens de stoler på sine egne bestrebelser for å holde Hans lov, utvikle en riktig karakter og sikre seg frelse. Deres hjerte er ikke påvirket av en dyp forståelse av Kristi kjærlighet. De søker å utføre kristenlivets plikter som noe Gud krever av dem for at de kan komme til himmelen. En slik kristendom er verdiløs. Når Kristus bor i oss, vil vi være så fylt av Hans kjærlighet og av glede i samfunnet med Frelseren at vi ved å betrakte Ham glemmer oss selv. Alle handlinger vil

springe ut av kjærlighet til Kristus. De som kjenner at Guds kjærlighet tvinger dem, spør ikke etter hvor lite de kan gjøre for å oppfylle dens krav. De spør ikke etter det minste lavmål, men gjør sitt beste for å være i full harmoni med Frelserens vilje. De er drevet av et alvorlig ønske og overgir alt. De legger for dagen en interesse som svarer til verdien av det de søker å oppnå. Hvis vi bekjenner Kristus uten å eie denne dype kjærlighet, blir bekjennelsen bare en talemåte, en tørr formalitet, en tung trelletjeneste.

Synes du det er for stort offer å overgi alt til Kristus? Spør deg selv: Hva har Kristus gjort for meg? Guds Sønn gav alt! Han gav Sitt liv, Sin kjærlighet. Han led - for å gjenløse oss. Hvordan kan det være mulig at vi som er så uverdige til denne store kjærlighet, vil holde oss tilbake fra Ham? Hvert øyeblikk i vårt liv har vi hatt del i Hans nådige velsignelser, og nettopp av den grunn kan vi ikke fatte hvilken dybder av uvitenhet og elendighet Han har frelst oss fra. Kan vi betrakte Ham som våre synder har gjennomstunget, og likevel ringeakte Hans kjærlighet og oppofrelse? Skal vi klage fordi vår inngang til livet bare kan skje gjennom kamp og selvfornektelse, når vi tenker på den uendelige ydmykelse herlighetens Herre utholdt for vår skyld?

"Hvorfor er det nødvendig at jeg skal angre og ydmyke meg før jeg kan få visshet om at Gud har tatt imot meg?" er et spørsmål som melder seg i mangt et stolt hjerte. Da vil jeg peke på Kristus, Han som var uten synd. Ja, enda mer, Han var himmelens fyrste. Men for vår skyld ble Han gjort til synd for den falne slekt. Han "ble regnet blant overtredere, Han som dog bar manges synd, og Han ba for overtrederne." (Jes.53,12)

Men hva gir vi avkall på når vi gir alt? Et hjerte som er fylt med synd, som Jesus må rense med Sitt eget blod og frelse i Sin grenseløse kjærlighet. Og likevel synes menneskene det er hardt å skulle gi avkall på alt! Jeg skammer meg for å høre noen si det, og jeg skammer meg for å skrive det.

Gud forlanger ikke at vi skal gi fra oss noe som det er best for oss å beholde. I alt Han gjør, tenker Han bare på Sine barns ve og vel. Jeg ønsker at alle som har valgt å følge Kristus, kunne forstå at Han har noe å gi dem som er uendelig mye bedre enn det de selv søker! Vi gjør oss selv den største skade og urett når vi tenker og handler i strid med Guds vilje. På den sti som er forbudt av Ham som vet hva som er best, hva som tjener til beste for Hans skapninger, kan man ikkke finne noen sann glede. Overtrederens vei fører alltid til elendighet og undergang.

Det er ikke riktig å tro at Gud finner behag i å se sine barn lide ondt. Hele himmelen interesserer seg for menneskenes lykke. Vår Far i det høye lukker ikke gledens kilder for noen av Sine skapninger. Han krever bare at vi skal avholde oss fra de nytelser som fører lidelser og skuffelser med seg, som vil knuser vår lykke og stenge oss ute fra himmelen. Verdens Frelser tar imot menneskene som de er, med alle deres mangler, ufullkommenheter og skrøpeligheter.

Han vil ikke bare rense fra synd og gi forløsning ved Sitt blod, men Han vil stille hjertets lengsel hos alle som vil ta Hans åk og bære Hans byrde. Han har til hensikt å gi fred og hvile til alle som kommer til Ham for å få livets brød. Han forlanger bare at vi skal utføre de plikter som vil føre oss mot høyder av lykke som de ulydige aldri kan oppnå. Når Kristus, Han som er håpet om herlighet, vinner skikkelse i oss, blir livet fylt med sann glede.

Mange spør: "Hvordan skal jeg overgi meg til Gud?" Du ønsker å overgi deg til Ham, men din moralske kraft er så liten. Du ligger under for tvil og blir behersket av vaner fra et liv i synd. Dine løfter og beslutninger er som tråder av sand. Du kan ikke bestemme dine tanker, dine innskytelser og følelser. Minnet om de løfter du har brutt, de forpliktelserdu ikke har oppfylt, får deg til å tvile på din egen oppriktighet og til å tenke at Gud ikke kan ta imot deg. Men du behøver ikke fortvile. Det du behøver er å forstå hva viljen egentlig betyr. Viljen er den makt som hersker i menneskenaturen - evnen til å beslutte eller til å velge. Alt avhenger av hvordan viljen blir brukt. Gud har gitt menneskene evnen til å velge, men de må selv gjøre bruk av den. Du kan ikke forandre ditt hjerte, du kan ikke gi din hengivenhet til Gud, men du kan velge å tjene Ham. Du kan gi Ham din vilje, og så vil Han virke i deg både å ville og å virke til Hans velbehag. På den måten kommer hele din natur inn under Kristi Ånds innflytelse. Dine følelser vil dreie seg om Ham, og dine tanker vil være i harmoni med Ham.

Dine ønsker om å være god og hellig er riktige så langt de rekker, men hvis du stanser der, er de til ingen hjelp. Mange kommer til å gå fortapt selv om de håper og ønsker å bli kristne. De kommer ikke så langt at de overlater viljen til Gud. De treffer ikke sitt valg om å bli kristne i dette øyeblikk.

Hvis du bruker viljen riktig, kan det skje en fullstendig forandring i ditt liv. Når du gir Kristus din vilje, knytter du deg til den kraft som er over alle myndigheter og makter. Du får styrke fra det høye til å holde ut, og ved stadig å overgi deg til Gud blir du i stand til å leve det nye livet, som er et liv i tro.

Kapittel 6 - Troen og vår Antagelse hos Gud

Når din samvittighet er blitt vakt til live av Den Hellige Ånd, vil du til en viss grad ha innsett hvor mye ondskap synden er skyld i, hvilken makt den har, og hvor stor elendighet den fører med seg, og du betrakter den med avsky. Du merker at den har skilt deg fra Gud, og at du ligger i trelldom under det onde. Jo mer du kjemper for å gjøre deg fri, desto mer innser du din hjelpeløshet. Dine indre motiver er urene, og ditt hjerte er ondt. Du forstår at ditt liv har vært fullt av egen kjærlighet og synd, og du lengter etter å få tilgivelse, bli renset og gjort fri. Hvordan kan du komme i harmoni med Gud og bli ham lik?

Det du trenger, er fred. Du trenger tilgivelse, fred og kjærlighet i sinnet. Dette er ikke noe du kan kjøpe for penger eller komme til å eie ved hjelp av dine åndsevner. Du kan ikke oppnå det ved visdom, heller ikke ved egne anstrengelser. Men Gud tilbyr deg det som en gave, "uten penger, uten betaling". Gaven er din hvis du bare rekker hånden ut og griper den. Herren sier: "Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som sne." "Jeg vil gi dere et nytt hjerte og la dere få en ny ånd inne i dere" (Jes 55,1; Jes 1,18; Esek 36,26).

Når du har bekjent dine synder og avstått fra dem i ditt hjerte, og når du har besluttet å overgi deg til Gud, kan du gå til ham og be ham om å ta bort dine synder og gi deg et nytt hjerte. Tro da at han gjør dette fordi han har lovt det. Jesus lærte oss dette mens han var på jorden. Vi må tro at vi får den gave Gud lover oss, og så er den vår. Frelseren helbredet folket fra deres sykdommer når de trodde på hans makt. Han hjalp dem i de ting som de kunne se, slik at de fikk tillit til ham i de ting de ikke kunne se. Han ledet dem til å tro på hans makt til å forlate synder. Dette gav han tydelig uttrykk for da han helbredet den lamme mannen: "For at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder" - og nå vender han seg til den lamme: "Stå opp, ta båren og gå hjem!" Evangelisten Johannes sier også, når han taler om Kristi undergjerninger: "Men disse er skrevet ned for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn" (Matt 9,6; Joh 20,31).

Av den enkle bibelske beretning om hvordan Jesus helbredet de syke, kan vi lære noe om hvordan vi skal tro på ham for å få tilgivelse for våre synder. La oss tenke på skildringen av den lamme mannen ved Betesda. Den syke var hjelpeløs og hadde ikke vært i stand til å bruke sine lemmer på 38 år. Men Jesus sa til ham: "Stå opp, ta båren din og gå!" (Joh. 5,8) Mannen kunne ha sagt: "Herre, dersom du vil gjøre meg frisk, så vil jeg lyde ditt ord." Men nei, han trodde på Jesu ord, trodde at han var blitt frisk, og gjorde som han sa. Han hadde vilje til å gå, og han gikk. På Kristi ord gikk han, og Gud gav styrke. Han var blitt frisk.

På lignende måte er du en synder. Du kan ikke sone dine tidligere feilgrep, ikke forandre ditt hjerte og gjøe deg selv hellig. Men Gud lover å gjøre alt dette for deg ved Kristus, og delle løftet tror du på. Du bekjenner dine synder og overgir deg til Gud. Du har

vilje til å tjene ham. Like sikkert som du gjør dette, vil Gud oppfylle sitt ord på deg. Dersom du tror løftet, tror at du er tilgitt og renset, gjør Gud det til et faktum! Du blir reist opp, på samme måte som Kristus gav den lamme styrke til å gå da han trodde at han var helbredet. Det er slik når du tror det.

Vent ikke til du har en følelse av at du er helbredet, men si: "Jeg tror det. Det er slik, ikke fordi jeg føler det, men fordi Gud har gitt løftet."

Jesus sier: "Alt det dere ber om i bønnene deres - tro at dere har fått det, og dere skal få det" (Mark. 11,24). Det er knyttet en betingelse til dette løftet, nemlig at vi ber etter Guds vilje. Men hans vilje er å rense oss fra synd, gjøre oss til Guds barn og sette oss i stand til å leve et hellig liv. Derfor kan vi be om disse velsignelser, tro at vi får dem, og takke Gud fordi vi har fått dem. Vi har den forrett å kunne gå til Jesus, bli renset og stå overfor loven uten å skamme oss eller føle samvittighetsnag. "Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus" (Rom 8,1).

Fra den stund av er du ikke din egen herre. Du er dyrt kjøpt. "Dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra det tomme liv dere arvet fra fedrene; det var med Kristi dyrebare blod, blodet av et lam uten feil og lyte" (1 Pet 1,18.19). Ved den enkle handling å tro på Gud har du fått et nytt liv ved Den Hellige Ånd. Du er som et barn født i Guds familie. Han elsker deg som han elsker sin Sønn.

Når du har overgitt deg til Jesus, må du ikke trekke deg tilbake. Gå ikke bort fra ham, men si hver dag: "Jeg hører Kristus til. Jeg har overgitt meg til ham." Be ham om å gi deg sin Ånd og bevare deg i sin nåde. Når du overgir deg til Gud og tror på ham, blir du hans barn. Du skal også leve i ham. Apostelen sier: "Dere har tatt imot Kristus Jesus som Herre; så må dere også leve i ham" (Kol 2,6).

Det virker som om noen mener at de må ha en prøvetid, at de må bevise overfor Herren at de er omvendt for de kan gjøe krav på hans velsignelse. Men de kan kreve Guds velsignelse allerede nå. De trenger hans nåde, Kristi Ånd, til hjelp i sine svakheter. Ellers kan de ikke stå seg mot det onde. Jesus gleder seg over at vi kommer til ham akkurat slik vi er - syndige, hjelpeløse, avhengige. Vi kan komme med all vår svakhet, vår dårskap, vår syndighet og falle ned for hans føtter i anger. Det er en del av hans herlighet å omslutte oss med sin kjærlighets armer, forbinde våre sår og rense oss for all urett.

Her er det mange som går vill. De tror ikke at Jesus tilgir hver enkelt som individ. De tar ikke Gud på Hans ord. Alle som oppfyller betingelsene, har rett til å vite med seg selv at de uforskyldt har fått tilgivelse for hver eneste synd. Kvitt deg med mistanken om at Guds offer ikke gjelder deg. De gjelder alle angrende syndere. Ved Kristus er det sørget for styrke og nåde, som tjenende engler vil gi til alle som tror. Ingen er så syndige at de ikke kan finne styrke, renhet og rettferdighet i Jesus, som døde for dem. Han venter på å

kunne fjerne de klær som er merket og tilsølt av synd, og kle dem i rettferdighetens hvite kjortel. Han byr dem leve og ikke dø.

Gud behandler oss ikke slik dødelige mennesker behandler hverandre. Hans tanker er tanker om barmhjertighet, kjærlighet og den ømmeste medlidenhet. Han sier: "Den ugudelige skal forlate sin vei og ugjerningsmannen oppgi sine tanker og vende om til Herren, så vil han vise barmhjertighet, til vår Gud, for han er rik på tilgivelse." "Jeg stryker dine overtredelser bort som en tåke og dine synder som en sky" (Jes.55,7; 44,22).

"Det er ikke min vilje at noen skal dø, sier Herren Gud. Vend om, så skal dere leve!" (Esek 18,32). Satan er alltid klar til å stjele Guds velsignede løfter. Han ønsker å ta bort hvert glimt av håp og hver stråle av lys fra menneskesinnet. Men du må ikke tillate ham å gjøre det. Lytt ikke til fristelsen, men Si: Jesus døde for at jeg kunne leve. Han elsker meg, og han vil ikke at jeg skal gå fortapt. Jeg har en medfølende Far i himmelen, og selv om jeg har forkastet hans kjærlighet og ødet bort de velsignelser han har gitt meg, vil jeg stå opp og gå til min Far og Si: "Far, jeg har syndet mot Himmelen og mot deg. Jeg fortjener ikke lenger å være din sønn. Men la meg få være som en av leiekarene dine." Lignelsen viser hvordan den villfarne vil bli motatt. "Da han ennå var langt borte, fikk faren se ham, og han syntes inderlig synd på ham. Han løp sønnen i møte, kastet seg om halsen på ham og kysset ham" (Luk 15,18-20).

Men selv ikke denne lignelsen, så øm og gripende som den er, kan fullt ut gi uttrykk for vår himmelske Fars uendelige medlidenhet. Herren sier ved profeten: "Med evig kjærlighet har jeg elsket deg, derfor lar jeg min miskunn mot deg vare" (Jer 31,3) Mens synderen ennå er langt borte fra faderhuset og sløser bort det han eier i et fremmed land, brenner Faderens hjerte for ham, og enhver lengsel eller å vende tilbake til Gud er bare Åndens milde stemme som lokker, trygler og drar den villfarne tilbake til Faderens kjærlige hjerte.

Kan du gi rom for tvil når du har Bibelens rike løfter foran deg? Når den stakkars synderen lengter eller å vende om, lengter etter å slutte med sin synd, kan du da tro at Herren på en streng måte vil hindre den som angrer, fra å komme til ham? En slik tanke må vi skyve fra oss. Ingenting kan skade deg mer enn å nære en slik oppfatning av din himmelske Far. Riktignok hater han synd, men han elsker syndere, og i Kristus gav han seg selv for at alle som vil, kan bli frelst og bli evig salige i hans herlige rike. Hvordan kunne hans kjærlighet til oss komme til uttrykk med sterkere og ømmere ord enn dem som han har gjort bruk av? Han sier: "Kan en kvinne glemme sitt diende barn og ikke ha ømhet for sønnen hun fødte? Og selv om en mor kan glemme, så vil jeg aldri glemme deg" (Jes 49,15).

Se opp, du som tviler og skjelver, for Kristus lever for å gå i forbønn for oss. Takk Gud fordi han gav sin kjære Sønn, og be ham om at hans død ikke må være forgjeves for

deg. Ånden innbyr deg i dag. Kom til Jesus med hele ditt hjerte, så kan du ta imot hans velsignelse.

Når du leser løftene, så husk på at de er uttrykk for en uendelig kjærlighet og barmhjertighet. Den evige kjærlighets hjerte blir dratt til synderen med en medfølelse som er uten grenset "I ham har vi forløsningen som ble vunnet ved hans blod, tilgivelse for syndene" (Ef 1,7). Ja, tro bare at Gud er din hjelper. Han ønsker å gjenopprette sitt bilde i mennesket. Når du kommer til ham med bekjennelse og anger, vil han komme nær til deg med miskunnhet og tilgivelse.

Kapittel 7 - Kjennetegner på et Guds Barn

Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning. Det gamle er borte, se, det nye er blitt til. (2 Kor 5, 17).

Et menneske er kanskje ikke i stand til å oppgi nøyaktig tid eller sted for sin omvendelse, eller til å etterspore alle de forhold som har ført til den. Men det er ikke noe bevis for at han ikke er omvendt. Kristus sa tilo Nikodemus: "Vinden blåser dit den vil, du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Slik er det med den som er født av Ånden." (Joh 3,8). Vinden er usynlig, men vi ser og merker tydelig dens virkninger. Slik er også Guds Ånd, som virker på menneskehjertet. Denne gjenfødende kraft, som ikke noe menneskelig øye kan se, fører til nytt liv i menneskets indre. Den skaper et nytt vesen i Guds bilde.

Samtidig som Åndens virksomhet foregår stille og umerkelig, er virkningen av den tydelig for alle. Er hjertet blitt fornyet av Guds Ånd , så vil livet vitne om det. Mens vi selv ingenting kan gjøre for å forandre oss eller for å komme i harmoni med Gud, og mens vi på ingen måte kan stole på oss selv eller på våre gode gjerninger, vil vårt liv gi til kjenne om Guds nåde bor i oss eller ikke. En forandring vil komme til syne i karakteren, i våre livsvaner og i våre handlinger. Forskjellen mellom hva vi har vært og hva vi er, vil være avgjort og klar. Karakteren kommer ikke til syne ved tilfeldige gode eller dårlige handlinger, men ved vårt daglige liv, vår tale og oppførsel.

Det er sant at vi tilsynelatene kan vise en ytre korrekt opptreden uten hjelp av Kristi fornyende kraft. Jakten etter innflytelse eller ønsket om å vinne andres aktelse kan føre til et velordnet liv. Vår selvaktelse får oss gjerne til å avstå fra det som er ondt. Et egennyttig hjerte kan utføre edelmodige handlinger. Hvordan skal vi da kunne avgjøre hvilket side vi står på?

Hvem eier vårt hjerte? Hvem er våre tanker hos? Hvem legger beslag på vår varmeste hengivenhet og våre beste krefter? Hører vi Kristus til, vil vårt sinn være hos ham, og våre beste tanker vil kretse om ham. Alt det vi er og har, er helliget ham. Vi lengter etter å bære hans bilde, være preget av hans ånd, gjøre hans vilje og være ham til glede i alle ting.

De som Jesus får skape på ny, vil bære Åndens frukter som er "kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, venlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse". (Gal 5,22). De vil ikke lenger følge sine tidligere lyster, men i troen på Guds Sønn vil de følge i hans fotspor, gjenspeile hans karakter og rense seg liksom han er ren. Det de engang hatet, elsker de nå, og det de engang elsket, hater de. Den stolte og selvbevisste blir ydmyk og mild. Den forfengelige og hovmodige blir alvorlig og beskjeden. Drankeren blir edru, og den lastefulle ren. Verdens forfengelige seder og skikker blir lagt bort. En kristen vil ikke gå

opp i den ytre stas, men hans smykke vil være "det indre, skjulte menneske med sitt milde og rolige sinn, som er uforgjengelig og dyrebart for Gud". (Pet 3, 3.4).

Det finnes ikke noe som helst bevis på en sann omvendelse dersom den ikke fører til forandring i livet. Dersom synderen innfrir sitt løfte, godtgjør det han har skaffet seg på uærlig måte, bekjenner sine synder og elsker Gud og sine medmennesker, kan han være sikker på at han er gått over fra døden til livet.

Når vi som feilende, syndige mennesker kommer til Kristus og får del i hans nådige tilgivelse, spirer kjærligheten frem i vårt indre. Alle byrder forekommer oss lette, fordi det åk som Kristus legger på oss, er lett. Plikten blir en lyst, og oppofrelse en glede. Den sti som før så ut til å være innhyllet i mørke, blir klar i strålene fra rettferdighetens sol.

Kristi elskelige karakter vil komme til syne hos hans etterfølgere. Det var hans lyst å gjøre Guds vilje. Kjærlighet til Gud og nidkjærhet for hans ære var ledetråden i Frelserens liv. Kjærligheten forskjønnet og adlet alle hans handlinger. Kjærligheten er av Gud. Det uomvendte hjerte kan ikke skape eller frembringe den. Den finns bare der Jesus hersker. "Vi elsker fordi han elsket oss først". (1 Joh 4, 19). I det hjertet som er fornyet av Guds nåde, er kjærlighet drivfjæren til all handling. Den omdanner karakteren, behersker tilskyndelser og lidenskaper, undertvinger fiendskap og foredler de menneskelige følelser. Når denne kjærligheten får feste rot i oss, formidler den livet og sprer en høynende innflytelse overalt.

Det er to feiltagelser som Guds barn særlig må ta seg akt for. Det gjelder særlig dem som nylig har begynt å stole på hans nåde. Den første som alt er omtalt, består i å bygge på egne gjerninger og stole på at noe av det de selv gjør, skal bringe dem i harmoni med Gud. Den som prøver å bli hellig ved sine egne gjerninger idet han holder loven, forsøker å gjøre det umulige. Alt et menneske kan utrette uten Kristus, er preget av egenkjærlighet og synd. Det er bare Kristi nåde, som vi mottar ved tro, som kan gjøre oss hellige.

Den motsatte, og ikke mindre farlige feiltagelse er at troen på Kristus fritar et menneske fra å holde Guds lov, og at våre gjerninger ikke har noe med frelsen å gjøre fordi vi bare ved tro får del i Kristi nåde.

Men vi skal være klar over at lydighet ikke bare er en ytre opplevelse. Det er en tjeneste i kjærlighet. Loven er et uttrykk for Guds vesen. Den er innbegrepet av kjærlighetens store prinsipp og er derfor grunnlaget for hans styresett i himmelen og på jorden. Vil ikke Guds lov bli oppfylt i våre liv dersom vi er fornyet etter Guds bilde og himmelens kjærlighet er preget inn i oss? Når kjærlighetsprinsippet blir innpodet i hjertet, og når mennesket blir fornyet etter hans bilde som skapte det, blir den nye pakts løfte oppfylt: "Jeg vil gi mine lovbud i deres hjerter og skrive dem i deres sinn". (Hebr 10, 16). Og hvis loven blir skrevet i hjertet, vil den da ikke også prege livet? Lydighet, som springer

ut av troskap og kjærlighet, er det sanne kjennemerket på et Guds barn. Derfor sier skriften: "Å elske Gud er å holde Hans bud" "Den som sier at han kjenner Ham, men ikke holder Hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham." (1 Joh 5, 3; 2, 4). I stedet for å frita oss fra lydighet er det troen, og ikke annet enn troen, som gir oss del i Kristi nåde og setter oss i stand til å vise lydighet.

Vi fortjener ikke frelse ved vår lydighet, for frelsen er en ufortjent gave fra Gud som vi må ta imot i tro. Men lydighet er troens frukt. "Dere vet at Han åpenbarte Seg for å ta bort vår synd. Den som er i ham, lever ikke i synd. Den som synder, har ikke sett Ham eller kjent Ham" Dette er det sanne kjennetegn. Dersom vi blir i Kristus og kjærligheten til Gud bor i oss, vil våre følelser, våre tanker og handlinger være i harmoni med Guds vilje, slik som denne er uttrykt i hans hellige lov. "Mine barn, la ikke noen føre dere vill! Den som lever rett, han er rettferdig, liksom Kristus er rettferdig" (1 Joh 3, 5-7). Guds hellige lov, slik den er uttrykt i de ti bud fra Sinai, er den norm som avgjør hva rettferdighet er.

Den såkalte tro på Kristus som menneskene mener fritar dem fra forpliktelsen til å vise lydighet mot Gud, er ikke tro, men gudsbespottelse. "Av nåde er dere frelst, ved tro." Men om troen gjelder det at "har den ikke gjerninger, er den rett og slett død". (Ef 2, 8; Jak 2, 17). Før Jesus kom til jorden, sa han om seg selv: "Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt hjete" (Sal 40, 9). Og like før han for opp til himmelen, vitnet han: "Jeg har holdt min Fars bud og blir i Hans kjærlighet" (Joh 15, 10). Skriften sier: "Det som viser oss om vi har lært Gud å kjenne, er om vi holder hans bud. Den som sier at Han er i Ham, må leve slik Jesus levde." (1 Joh 2, 3-6). "For Kristus led for dere og etterlot dere et eksempel for at dere skulle følge i hans spor" (1 Pet 2, 21).

Betingelsen for å oppnå evig liv er nøyaktig den samme nå som den alltid har vært, nøyaktig den samme som den var i Paradis før menneskets fall, nemlig fullkommen lydighet mot Guds lov, fullkommen rettferdighet. Hvis Gud skulle gi evig liv på mindre betingelser enn denne, ville hele universets lykke være i fare. Veien ville da ligge åpen for at snden med hele dens følge av smerte og ulykke kunne fortsette til evig tid.

Før syndefallet var det mulig for Adam å danne en rettferdig karakter ved å være lydig mot Guds lov. Men dette oppnådde han ikke, og på grunn av hans synd er vår natur blitt fordervet, og vi kan ikke gjøre oss selv rettferdige. Vi er syndige og vanhellige og kan ikke fullkomment lyde en hellig lov. I oss selv har vi ingen rettferdighet som oppfyller de krav Guds lov stiller. Men Kristus har vist oss en vei ut. Han levde på jorden med de samme prøvelser og fristelser som vi møter. Han levde et syndfritt liv. Han døde for oss, og nå tilbyr han å ville ta våre synder og gi oss sin rettferdighet. Hvis du overgir deg til ham og tar imot ham som din frelser, blir du for hans skyld regnet som rettferdig uansett hvor syndig ditt liv kan ha vært. Kristi karakter blir satt i stedet for din karakter. Gud tar imot deg som om du aldri hadde syndet.

Kristus gjør noe mer enn det. Han forvandler hjertet. Han bor i deg ved troen. Denne forening med ham må du opprettholde ved å tro og ved stadig å overgi din vilje til ham. Så lenge du gjør dette, vil han virke i deg både å ville og å gjøre etter hans gode vilje, slik at du kan si: "Det liv jueg nå lever her på jorden, det lever jeg i troen på Guds Sønn som elsket meg og gav seg selv for meg." (Gal 2, 20). Derfor sa Jesus til sine disipler: "Det er ikke dere som taler, men deres Fars Ånd taler gjennom dere." (Matt 10, 20). Når Kristus virker i deg på denne måten, vil du legge for dagen den samme ånd og gjøre de samme rettferdige gjerningene og vise den samme lydighet.

Vi har altså ikke noe i oss selv som vi kan rose oss av. Vi har ingen grunn til å opphøye oss selv. Det eneste grunnlag for vårt håp må vi søke i Kristi rettferdighet som blir tilregnet oss, og som kommer til syne ved at hans Ånd virker i oss og gjennom oss.

Men når vi taler om tro, er det en forskjell vi ikke må glemme. Det finnes en slags innrømmelse som skiller seg fullstendig ut fra tro. Guds makt og eksistens og sannheten i hans Ord, er fakta som selv ikke djevelen og hans hærskarer kan benekte. "Du tor at Gud er en. Det gjør du rett i. Også de onde ånder tror det og skjelver!" (Jak 2, 19). Men det er ikke tro. Den som bare gjør innrømmelser ovenfor Guds ord, men overgir viljen til ham, gir sitt hjerte og sin kjærlighet, viser at han har tro, den tro som virker ved kjærlighet og renser sinnet. Denne tro fornyer hjertet etter Guds bilde. Det menneske som tidligere ikke var lydig mot Guds lov og heller ikke kunne være det, finner nå sin lyst i dens hellige befalinger og utbryter med Salmisten: "Hvor jeg har din lov kjær! Hele dagen grunner jeg på den." (Sal 119, 97). Og lovens krav blir oppfylt "i oss som ikke lar oss lede av vår onde natur, men av Ånden". (Rom 8, 4).

Det finnes mennesker som har kjent Kristi kjærlighet og tilgivelse og virkelig ønsker å være Guds barn, men som innser at deres karakter er ufullkommen og deres liv mangelfullt. De er tilbøylige til å tvile på om deres hjerter er blitt fornyet ved Den Hellige Ånd. Til slike vil jeg gjerne si: Gi ikke tapt i fortvilelse! Ofte må vi nok gråte og bøye oss ned ved Jesu føtter på grunn av våre feil og mangler, men vi må ikke bli motløse. Gud støter oss ikke bort, han forlater eller forkaster oss ikke selv om vi blir overvunnet av fienden. Nei, Kristus er ved Guds høyre hånd, og han går i forbønn for oss. Den elskede Johannes sa: "Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde! Men om noen synder, har vi en som taler vår sak hos Faderen, Jesus Kristus, den Rettferdige." Og glem ikke Kristi forsikring om at Faderen "Selv elsker dere". (1 Joh 2, 1; Joh 16, 27). Han ønsker å vinne deg tilbake og se sin renhet og hellighet gjenspeilt hos deg. Dersom du bare vil overgi deg til ham, vil han som har begynt en god gjerning i deg, fullføre den helt til Jesu Kristi dag. Be mer inderlig, tro mer helt! Når vi begynner å nære mistillit til vår egen styrke, la oss da stole på Gjenløserens makt. Da vil vi prise ham som vår frelser. Jo nærmere du kommer Jesus, desto flere mangler vil du se ved deg selv, fordi ditt syn blir klarere, og dine ufullkommenheter trer frem i tydelig motsetning til hans fullkomne vesen. Dette er

bevis på at den onde har mistet sin bedragerske makt, og at Guds Ånds livsgivende innflytelse holder på å vekke deg opp.

Ingen dypt rotfestet kjærlighet til Jesus kan bo i det hjertet som ikke innser sin egen syndighet. Det menneske som blir forvandlet ved Kristi nåde, vil beundre hans guddommelige karakter. Men dersom vi ikke ser vår moralske fordervelse, er det et sikkert bevis på at vi ikke har fått øynene opp for det skjønne og enestående ved Kristus.

Jo mindre vi ser i oss selv av det som er verdt å akte, desto høyere vil vi akte Frelserens uendelige renhet og elskelighet. Når vi forstår vår egen syndighet, vil det drive oss til ham som kan tilgi oss, og når vi innser hvor hjelpeløse vi er og vender oss til Kristus, vil han åpenbare seg i kraft. Jo mer følelsen av vårt behov driver oss til ham og til Guds Ord, desto mer vil vi forstå av hans karakter, og desto klarere vil hans bilde stråle ut fra oss.

Kapittel 8 - Kristelig Vekst

Den forvandling av hjertet som gjør oss til Guds barn, blir i Skriften betegnet som en fødsel. Den blir også sammenlignet med den gode sæd som spirer på åkeren. Slik skal de som nettopp har omvendt seg til Kristus og derfor blir sammenliknet med "nyfødte barn", vokse opp til manns modenhet i Kristus Jesus. (1.Pet. 2,2; Ef.4,15.13) Jesaja sier at "de skal kalles rettferdighetens terebinter, Herrens plantning til Hans ære." (Jes.61,3) På den måten blir bilder fra livet i naturen brukt for å hjelpe oss til bedre å forstå de hemmelighetsfulle sannheter i det åndelige liv.

All menneskelig dyktighet og visdom er ikke nok til å fremkalle liv i den minste ting i naturen. Både planter og dyr lever utelukkende ved det liv Gud selv har gitt dem. På lignende måte er det bare Guds livsprinsprinsipp som kan skape åndelig liv i menneskehjertet. Den som ikke blir "født på ny", kan ikke få del i det liv som Kristus kom for å gi.

Som med livet, så og med veksten. Det er Gud som utfolder knoppen til blomst og utvikler blomsten til frukt. Det er ved Hans kraft frøet spirer og gir "først strå, så aks og til sist modent korn i akset." Profeten Hosea sier om Israel at "han skal blomstre som en lilje", "avle korn og blomstre som vintreet". (Mark.4,28; Hos.14,6.8; Luk.12,27) Det er ikke ved sin egen omsorg, bekymring eller anstrengelse planter og blomster vokser, men ved å ta imot det Gud har gitt for å tjene til deres liv og vekst. Barnet kan ikke på noen måte øke sin høyde ved egen kraft eller bekymring. Det er like umulig å vokse på det åndelige området ved egne anstrengelser og bekymringer. Både planten og barnet vokser ved å ta imot fra omgivelsene, det som kan fremme livet, nemlig luft, sollys og næring. Hva disse gaver er for dyr og planter, er Kristus for dem som setter sin lit til Ham. For dem er Han "et evig lys", Han er deres "sol og skjold". Han skal "være som en dugg for Israel", "komme ned som regn på en nyslått eng". Han er det levende vann, "Guds brød...som kommer ned fra himmelen og gir verden liv". (Jes.60,19; Sal.84,12; Hos.14,6; Sal.72,6; Joh.6,33)

Da Gud gav den enestående gave, Sin egen Sønn, omsluttet Han verden med en nådens atmosfære som er like virkelig som den luften som omgir jorden. Alle som er villige til å ånde inn denne livgivende luftning, vil leve og vokse opp til manns modenhet i Kristus Jesus.

På samme måten som blomsten vender seg mot solen for at de klare strålene kan gjøre sitt til å fullende dens skjønnhet og symmetri, slik bør også vi vende oss til rettferdighetens sol slik at Guds lys kan skinne på oss. Da vil vår karakter bli utviklet etter Kristi bilde.

Dette lærer også Jesus når Han sier: "Bli i Meg, så blir Jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare hvis den blir på vintreet, slik kan heller ikke dere

bære frukt hvis dere ikke blir i meg... Uten Meg kan dere intet gjøre." (Joh.15,4.5) For å leve et hellig liv er du avhengig av Kristus som grenen er avhengig av stammen for å kunne vokse og bære frukt. Skilt fra Ham har du ikke noe liv. Du har ingen kraft til å stå imot fristelse eller til å vokse i nåde og hellighet. Men når du blir i Ham, vil du blomstre. Dersom du henter ditt liv fra Ham, vil du ikke visne eller bli uten frukt, men være lik et tre som er plantet ved rinnende bekker.

Mange tror at de selv må utføre en del av arbeidet. De har satt sin lit til Kristus for å få sine synder tilgitt. Men nå forsøker de i egen styrke å gjøre det som er rett. Alle slike bestrebelser må mislykkes, for Jesus sier: "Uten Meg kan dere intet gjøre." Vår vekst i nåden, den glede vi kan eie, og den nytte vi kan gjøre, er alt sammen avhengig av vår forbindlse med Kristus. Det er ved samfunn med Ham, hver dag og hver time - ved å bli i Ham - vi kan vokse i nåden. Han er ikke alene opphavsmannen til vår tro, men også dens fullender. Det er Kristus først og sist og hele tiden. Han må være med oss, ikke bare i begynnelsen og ved slutten av vår løpebane, men ved hvert eneste skritt på veien. David sier: "Jeg setter alltid Herren for meg; for Han er ved min høyre hånd, jeg skal ikke rokkes." (Sal.16,8))

Du spør kanskje: "Hvordan skal jeg bli i Kristus?" På samme måte som du først tok imot Ham. "Dere har tatt imot Kristus som Herre, så må dere også leve i Ham." "Min rettferdige skal leve ved tro." (Kol.2,6; Hebr.10,38) Du overgav deg til Gud for å høre Ham til helt og fullt, for å tjene og lyde Ham, og du tok imot Kristus som din frelser. Du kunne ikke sone dine egne synder eller forandre ditt hjerte, men da du hadde overgitt deg til Gud, trodde du at han for Jesu skyld gjorde alt dette for deg. Ved tro ble du Kristi eiendom, og ved tro skal du vokse i Ham, ved å gi og ta imot. Du må gi alt: ditt hjerte, din vilje, din tjeneste. Du må overgi deg til Ham for å lyde alle Hans bud. Og du må ta imot alt, du må ta imot Kristus, som er kilden til alt godt. Han vil være din styrke, din rettferdighet, din evige hjelper, og gi deg kraft til å lyde.

Du må hellige deg til Gud hver morgen. Dette må være din aller første handling. La din bønn være: "Ta meg Herre, og la meg helt høre deg til. Jeg legger alle mine planer ved Dine føtter. Bruk meg i dag i Din tjeneste. Bli hos meg, og la all min gjerning bli gjort i Deg!" Dette er et daglig gjøremål. Overlat deg hver morgen til Gud for den dag som er begynt. Overlat alle dine planer til Ham, slik at Han kan gjøre dem til virkelighet eller forkaste dem, etter som Han ser det er best. Slik kan du hver dag legge deg i Guds hånd, og på den måten vil ditt liv mer og mer bli dannet etter Jesu liv.

Livet i Kristus er et liv i hvile. Kanskje kjenner du ingen henførende følelser, men du bør eie en stadig fredfylt tillit. Ditt håp grunner seg ikke på deg selv, men på Kristus. Din svakhet blir forent med Hans styrke, din uforstand med Hans visdom, din skrøpelighet med Hans evige makt. Derfor skal du ikke se på deg selv, ikke la tanken dvele ved ditt eget jeg,

men ha blikket festet på Kristus. Betrakt Hans kjærlighet og den fullkomne skjønnhet i Hans karakter. Vi bør fordype oss i Kristi liv, Hans selvfornedrelse, ydmykhet og renhet, Hans hellighet og enestående kjærlighet! Ved å elske Hem, etterligne Ham og stole helt på Ham blir du forvandlet etter Hans bilde.

Jesus sier: "Bli i Meg!" Disse ord betegner hvile, fasthet og tillit. Hans innbydelser er også: "Kom til Meg...så vil Jeg gi dere hvile." Salmisten gir uttrykk for den samme tanke: "Vær stille for Herren og vent på Ham!" Og Jesaja erklærte: "I stillhet og i tillit skal deres styrke være." (Matt.11,28; Sal.37,7; Jes.30,15) Denne hvile finner vi ikke i uvirksomhet, for i Frelserens innbydelse er løftet om hvile knyttet til oppfordringen om arbeid: "Ta Mitt åk på dere...og dere skal finne hvile." (Matt.11,29) Det menneske som hviler fullkomment i Kristus, vil være mest iherdig og virksomt i arbeidet for Ham.

Når vi lar tankene dreie seg om oss selv, blir de vendt bort fra Kristus, som er kilden til liv og kraft. Derfor anstrenger den onde seg alltid for å holde vår oppmerksomhet borte fra Frelseren for på den måten å hindre at vi bli forent med Kristus og har samfunn med Ham. Fristeren søker å lede dine tanker til livets bekymringer, uro og sorger, andres feil, dine egne mangler og ufullkommenheter. La deg ikke villede av hans påfunn! Altfor ofte leder han mange som virkelig er samvittighetsfulle, og som ønsker å leve for Gud, til å feste seg ved sine egne feil og skrøpeligheter. Ved å skille dem fra Kristus på denne måten, håper han å vinne seier. Vi må ikke gjøre oss selv til midtpunkt og gi oss over til angst og frykt for om vi virkelig kan bli frelst. Alt slikt leder oss bort fra kilden til vår styrke. Overgi deg til Gud og stol på Ham. La din tale og dine tanker dreie seg om Kristus, skjul deg i Ham. Legg vekk all tvil og la din frykt fare! Si med apostelen: "Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever her på jorden, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg." (Gal.2,20) Hvil i Gud. Han er mektig til å ta vare på det som du har overgitt til Ham. Dersom du overgir deg i Hans hender, vil Han gi deg mer enn seier ved Ham som har elsket deg.

Da Kristus tok vår natur på seg, knyttet Han seg til menneskeslekten med et kjærlighetens bånd som aldri kan brytes av noen annen makt enn menneskets eget valg. Satan vil hele tiden lokke oss til å bryte dette bånd - få oss til å treffe det valg at vi vil skille oss fra Kristus. Her er det vi trenger til å våke, strebe og be for at ikke noe skal lokke oss til å velge en annen herre, for det har vi alltid fri anledning til. La oss holde våre øyne festet på Kristus, så vil Han bevare oss. Når vi ser på Ham, er vi trygge. Ingenting kan rive oss ut av Hans hånd. Når vi stadig ser på Ham, blir vi "forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet. Dette skjer ved Herrens Ånd." (2.Kor.3,18)

Det var på denne måten disiplene kom til å ligne sin kjære frelser. Når de hørte Jesu ord, innså de hvor mye de trengte Ham. De søkte, de fant, og de fulgte Ham. De var sammen med Ham inne i huset, ved bordet, i lønnkammeret og ute på marken. De var hos

Ham som elever er hos en lærer, og Han underviste dem daglig om hellige sannheter. De vendte seg til Ham, som tjenere til sin herre, for å få vite hva som var dere plikt. Disse disiplene var mennesker "undre samme kår som vi". (Jak.5,17) De måtte kjempe den samme kamp mot synden, og de trengte den samme nåde for å kunne leve et hellige liv.

Til og med Johannes, den disippelen Jesus elsket, og som mer enn de andre gjenspeilet Frelserens bilde, hadde ikke av naturen slike vakre karaktertrekk. Han var ikke bare selvbevisst og ærgjerrig, men han ble hissig og fornærmet når han ble forurettet. Men etter hvert som Guds Sønns karakter ble åpenbart for ham, innså han sine egne svakheter, og dette gjorde ham ydmyk. Den styrke og tålmodighet, den kraft og ømhet, de opphøyde og saktmodige trekk han daglig var vitne til i Kristi liv, fylte ham med beundring og kjærlighet. Dag etter dag følte han seg tiltrukket av Jesus, inntil han mistet seg selv av syne i sin kjærlighet til Mesteren. Hans hissige og ærgjerrige sinnelag ble påvirket og forandret av Frelserens kraft. Den Hellige Ånds gjenfødende innflytelse fornyet hans hjerte. Kristi kjærlighets store makt førte til en forandring i karakteren. Dette er den sikre følgen av foreningen med Kristus. Når Han bor i vårt hjerte, blir hele vår natur forandret. Kristi Ånd og kjærlighet mildner og undertvinger oss, løfter våre tanker og ønsker opp til Gud og himmelen.

Da Kristus for opp til det høye, hadde Hans tilhengere fremdeles følelsen av at Han var til stede. Det var et personlig nærvær, fullt av kjærlighet og lys. Jesus, Frelseren som hadde vandret sammen med dem, talt og bedt med dem, Han som hadde gitt dem håp og trøst, var blitt tatt bort fra dem til himmelen, mens budskapet om fred var på hans lepper. De hadde hørt Hans røst da skyen med engler tok imot Ham: "Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!" (Matt.28,20) Han hadde steget opp til himmelen i menneskelig skikkelse. De visste at han, som fremdelses var deres venn og frelser, nå var ved Guds trone, at han var like medfølende, og at Han fremdeles var knyttet til den lidende menneskehet. Han kom frem for Gud med sin fortjeneste, sitt eget dyrebare blod, og Han viste frem sine sårede hender og føtter, som en påminnelse om den pris Han hadde betalt for sine gjenløste. De visste at Han hadde dratt opp til himmelen for å gjøre i stand et sted for dem, og at Han ville komme igjen og ta dem til seg.

Da de var sammen etter Hans himmelfart, var de ivrige etter å legge frem sine bønner for Faderen i Jesu navn. I høytidelig ærefrykt bøyde de kne i bønn og gjentok løftet: "Hvis dere ber Faderen om noe, skal Han gi dere det i Mitt navn. Hittil har dere ikke bedt om noe i Mitt navn. Be, og dere skal få, så deres glede kan være fullkommen." (Joh.16,23-24) De rakte troens hånd høyere og høyere opp med den mektige påstand: "Kristus Jesus døde, ja mer enn det, Han stod opp og sitter ved Guds høyre hånd, og Han går i forbønn for oss." (Rom.8,34) På pinsefesten fikk de talsmannen som Kristus hadde omtalt med disse ord: Han "skal være i dere". Og Han hadde videre sagt: "Det er det beste for dere at Jeg går bort. For dersom Jeg ikke går bort, kommer ikke Talsmannen til dere. Men går Jeg bort, da

kan Jeg sende Ham til dere." (Joh.14,17; 16,7) Etter den tid skulle Kristus ved Sin Ånd fortsatt bo i Sine barns hjerter. Deres forening med Ham var mer inderlig enn mens Han personlig var sammen med dem. Lyset, kjærligheten og kraften fra Kristus strålte frem fra dem på en slik måte at menneskene "undret seg". (Apg.4,13) De visste at de hadde vært sammen med Jesus.

Alt Kristus var for Sine disipler den gang, ønsker Han å være for Sine barn i dag. For da Han var omringet av den lille disippelflokken og ba Sin siste bønn, sa Han: "Jeg ber ikke bare for dem, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på Meg." (Joh.17,20)

Jesus ba for oss om at vi måtte bli ett med Ham, likesom Han var ett med Faderen. Hvilken forening! Om seg selv hadde Frelseren sagt: "Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv." "Det er Faderen som er i Meg og gjør Sine gjerninger." (Joh.5,19; 14,10) Hvis Kristus bor i våre hjerter, vil Han virke i oss "både å ville og å gjøre etter Hans gode vilje". Vi vil arbeide som Han arbeidet, og vise den samme ånd. Og når vi elsker Ham og blir i Ham, vil vi slik "i ett og alt vokse opp til Ham som er hodet, Kristus." (Fil.2,13; Ef.4,15)

Kapittel 9 - Liv og Virksomhet

Gud er kilden til liv og lys og glede for hele verdensaltet. Lik lysstrålene som går ut fra solen, og lik vannstrømmer som veller frem fra en levende kilde, flyter velsignelser fra ham ut til alle hans skapninger. Og hvor som helst Guds liv finnes i menneskers hjerte, vil det strømme ut til andre i form av kjærlighet og velsignelse.

Frelseren fant sin glede i å løfte opp falne mennesker og frelse dem. Nettopp av denne grunn hadde han ikke sitt liv kjært, men tålte korset uten å bry seg om vanæren. Av samme grunn er også englene stadig opptatt med arbeidet for andres lykke. Dette er deres glede. Det egennyttige mennesker ville se på som nedverdigende, nemlig å hjelpe de usle og elendige, dem som på alle måter er underlegne i karakter og rang, dette er de syndefrie englers oppgave. Den ånd som rår i himmelen og danner selve grunnlaget for deres lykke, er Kristi selvoppofrende kjærlighets ånd. Dette er den ånd Kristi etterfølgere vil eie, som vil prege det arbeid de utfører.

Når Kristi kjærlighet finnes i hjertet, kan vi ikke holde den liflige duften skjult. Alle som kommer i berøring med den, vil merke dens hellige innflytelse. Kristi ånd i hjertet er lik en vannkilde i ørkenen. Den veller ut og forfrisker alle. Alle som er nær ved å omkomme, blir ivrige etter å drikke av livets vann. Kjærligheten til Jesus vil gi seg uttrykk i ønsket om å oppløfte og velsigne menneskene, slik han gjorde. Den vil lede oss til å vise kjærlighet, ømhet og medlidenhet mot alle de skapninger som vår himmelske Far har omsorg for.

Frelserens liv på jorden var ikke et liv i makelighet og selvopptatthet. Vedholdene, alvorlig og utrettelig virket han for å frelse de fortapte. Fra krybben til graven fulgte han selvfornektelsens vei og søkte ikke å unndra seg besværlige oppgaver, ubehagelige reiser eller anstrengende arbeid og bekymring. Han sa: Menneskeønnen er ikke “kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som løsepenge for mange” (Matt. 20,28). Dette var den eneste og store hensikt med hans liv. Alt annet var av underordnet betydning og ble stilt i annen rekke. Hans mat og drikke var å gjøre Guds vilje og fullføre hans verk. Han var fremmed for egennytte og egenkjærlige interesser.

På samme måte vil også de som har fått del i Kristi nåde, være villige til enhver forsakelse for at andre som han døde for, kan få del i den himmelske gave. De vil gjøre alt de kan for at verden skal bli bedre fordi de har levd i den. Denne ånd er den visse frukt hos et menneske som virkelig er omvendt. Når et menneske kommer til Kristus, får han et sterkt ønske om å fortelle andre hvilken venn han har funnet i Jesus. Den sannhet som frelser og helliggjør, kan ikke holdes innestengt i hjertet. Dersom vi er kledd i Kristi rettferdighet og fylt med hans Ånds glede, vil vi ikke kunne tie. Hvis vi har smakt og sett at Herren er god, så har vi også noe å fortelle. Liksom Fillip gjorde da han fant Frelseren, vil vi innby andre til å komme til ham. Vi vil søke å vise dem Kristi tiltrekkende egenskaper og den

kommende verdens usynlige virkelighet. Vi vil lengte etter å følge i Jesu spor, etter at de vi ferdes blant, må få se "Guds Lam, som bærer verdens synd" (Joh.1,29).

Og våre anstrengelser for å velsigne andre vil føre velsignelse over oss selv. Dette var Guds hensikt med å gi oss del i å gjennomføre frelsesplanen. Han har unt mennesker den forrett å få del i guddommelig natur for å spre velsignelser til deres medmennesker. Dette er den høyeste heder og den største glede Gud kan gi et menneske. De som tar del i kjærlighetens tjeneste, kommer nærmest sin skaper. Gud kunne ha overlatt til himmelens engler å utføre evangeliets verk og fullføre barmhjertighetens tjeneste blant menneskene, eller han kunne ha gjennomført sitt forsett ved andre midler. Men i sin uendelige kjærlighet utvalgte han oss til sine medarbeidere sammen med Kristus og englene, for av vi skulle få del i den velsignelse, den glede og den åndelige oppløftelse som denne uegennyttige tjeneste bringer med seg.

Vi blir forent med Kristus ved å ta del i hans lidelser. Hver gang vi fornekter oss selv til det beste for andre, blir godgjørelsens ånd styrket hos oss. Vi får et mer inderlig samfunn med verdens frelser som "for deres skyld ble...fattig da han var rik, for at dere skulle bli rike ved hans fattigdom" (2.Kor.8,9). Bare når vi oppfyller Guds hensikt med å skape oss, kan livet bli til velsignelse.

Dersom du går til arbeidet slik Kristus vil at hans disipler skal arbeide, og vinner mennesker for ham, kommer du til å føle behov for en dypere erfaring og et større kjennskap til guddomelige ting, og du vil hungre og tørste etter hans rettferdighet. Du vil søke Gud, din tro vil bli styrket, og du vil drikke i dypere drag av frelserens kilde. Den motstand og de prøvelser du møter, vil få deg til å be og lese i Skriften. Du vil vokse i nåden og i kunnskap om Kristus og oppnå en rik erfaring.

Uegennyttig arbeid for andre vil gjøre karakteren dypere, fastere og mer tiltrekkende. Det gir fred og lykke og leder til å strebe etter høyere mål. Det blir ingen plass til dovenskap og egenkjærlighet. De som på denne måten gjør bruk av de kristelige dyder, vil vokse og bli sterke i Guds gjerning. De får et klart åndelig syn, en urokkelig og voksende tro. Deres kraft i bønnen vil øke. Guds Ånd virker på deres ånd og skaper en hellig harmoni i deres sinn, som et svar på den guddommelige berøring. De som på den måten vier sitt liv til uegennyttig arbeid for andres beste, arbeider på en klok måte på sin egen frelse.

Den eneste vei til vekst i nåden er uegennyttig å utføre nettopp den oppgaven Kristus har lagt på oss: at vi bringer hjelp og velsignelse til den som behøver oss, så lang vi kan. Styrke kommer ved arbeid. Virksomhet er grunnbetingelsen for alt liv. De som prøver å holde kristenlivet oppe bare ved å ta imot nådens velsignelser uten å gjøre noe for Kristus, forsøker ganske enkelt å leve av å spise uten å arbeide. Men så vel i den åndelige som i den naturlige verden fører dette alltid til svekkelse og forfall. Den som nekter å gjøre bruk av sine lemmer, kommer snart til å miste evnen til å bruke dem. På den måten også med en

kristen som ikke vil gjøre bruk av de evner Gud har gitt ham. Han vil ikke bare bli hindret fra å vokse opp i Kristus, men han kommer til å miste den kraften han allerede har.

Kristi menighet er det redskap Gud har utvalgt for å frelse mennesker. Dens oppgaver er å bringe evangeliet ut til verden. Dette er en plikt som hviler på alle kristne. Så langt talenter og anledninger strekker seg, må alle gjøre sitt for å fullføre Frelserens misjonsbefaling. Vi har sett Kristi kjærlighet, og står derfor i gjeld til alle som ikke kjenner ham. Gud har gitt oss lyset, ikke for oss alene, men for at vi skal la det skinne for andre.

Hvis Kristi etterfølgere forsto sin plikt, ville det i dag være tusener til å forkynne evangeliet i hedenske land der det nå er bare en. Alle som ikke personlig kunne ta del i arbeidet, ville støtte det med sine midler, sin interesse og sine bønner, og dessuten ville det bli utført langt mer iherdig arbeid for mennesker i de kristne land.

Vi trenger ikke reise til misjonsmarken for å virke for Kristus. Vi trenger kanskje ikke engang å forlate hjemmets lille krets, hvis det er der plikten kaller oss. Vi kan arbeide i hjemmet, i menigheten, blant dem vi omgås og arbeider sammen med.

Frelseren tilbragte størstedelen av sitt liv på jorden i tålmodig arbeid i tømmermannens verksted i Nasaret. Tjenende engler fulgte livets Herre når han upåaktet og uten æresbevisniner vandret sammen med bønder og arbeidere. Han utførte sin oppgave like trofast når han var opptatt med sitt uanselige håndverk som når han helbredet de syke eller han gikk på de urolige bølgene på Genesaretsjøen. Slik kan vi også i våre minste plikter og i de mest uanselige stillinger i livet være sammen med Jesus og samarbeide med ham.

Apostelen sier: “Enhver skal bli på den plass han hadde da han ble kalt, og gjøre det for Gud” (1.Kor.7,24). En forretningsmann kan ved sin troskap drive sin forretning på en måte som vil forherlige Gud. Er han en sann Kristi etterfølger, kan han flette sin tro inn i alt det han gjør, og åpenbare Kristi Ånd for menneskene. Håndverkeren kan flittig og trofast representere ham som slet med livets enkle sysler mellom fjellene i Galilea. Alle som nevner Kristi navn, bør arbeide slik at andre ser hans gode gjerninger og blir ledet til å ære sin skaper og frelser.

Mange har den forståelsen at det bare er en viss begunstiget klasse som har fått talenter, mens andre er forbigått. Man kan selvfølgelig ikke vente at disse skal utføre arbeidet eller få del i belønningen. Men det er ikke dette lignelsen lærer oss. Da husbonden kalte sine tjenere sammen, fikk hver av dem sin oppgave.

I en kjærlig ånd kan vi utføre livets minste plikter “som for Herren” (Kol.3,23) Dersom Guds kjærlighet bor i hjertet, vil den komme til syne i livet. Kristi vellukt vil omgi oss, og vår innflytelse vil virke til å høyne og velsigne.

Du må ikke vente på store anledninger eller på usedvanlige evner før du begynner å arbeide for Gud. Du behøver ikke å ofre en tanke på hva verden vil mene om deg. Dersom ditt daglige liv vitner om renhet og oppriktighet i troen, og andre blir overbevist om at du ønsker å gjøre dem godt, vil arbeidet ikke være helt spilt.

De ringeste og fattigste av Jesu disipler kan være til velsignelse for andre. De legger kanskje ikke selv merke til at de utfører noe videre godt, men ved sin ubevisste innflytelse kan de sette i gang bølger av velsignelse som blir videre og dypere. De herlige følger av dette får de kanskje aldri vite før på belønningens store dag. De synes ikke, eller vet ikke om at de har utrettet noe stort. Men det kreves heller ikke av dem at de skal engste seg for resultatene. Det eneste de skal gjøre, er å fortsette i stillhet og trofast utføre den oppgaven som Gud viser dem. Da lever de ikke livet forgjeves. De kommer til å vokse og utvikle seg mer og mer etter Kristi bilde. De er Guds medarbeidere her i livet og gjør seg i stand til en høyere gjerning og en fullkommen glede i det kommende liv.

Kapittel 10 - Kunnskap om Gud

Mange er de måter Gud søker å gi seg til kjenne på overfor oss, for å føre oss inn samfunnet med Ham. Naturen taler uopphørlig til våre sanser. Det åpne hjertet vil føle seg grepet av Guds kjærlighet og av den storhet som Hans henders gjerninger vitner om. Det lyttende øre kan oppfatte og forstå Guds tale til oss gjennom naturen. De grønne markene, de høye trærne, knoppene og blomstene, den drivende skyen, det fallende regnet, den rislende bekken og den prydede himmelhvelvingen - alt dette taler til våre hjerter og innbyr oss til å lære å kjenne Ham som har skapt dem.

Frelseren knyttet sine dyrebare lærdommer til det som finnes i naturen. Trærne, fuglene, blomstene i dalen, fjellene, sjøen og den praktfulle himmelen, så vel som hendelser og opplevelser i det daglige liv ble alle kjedet sammen med sannhetens ord for at vi skulle huske Hans undervisning selv under hverdagens travelhet og slit.

Gud ønsker at Hans barn skal sette pris på Hans gjerninger, og finne glede i den enkle, stille skjønnhet som Han har prydet vårt jordiske hjem med. Han elsker det som er vakkert, men mer enn alt som er tiltrekkende i det ytre, elsker Han karakterens skjønnhet. Han vil at vi skal oppelske renhet og enkelhet og bli prydet med den stille ynde som vi finner hos blomstene på marken.

Er vi bare oppmerksomme, vil det som Gud har skapt, kunne gi oss dyrebar undervisning om lydighet og tillit. Fra stjernene, som århundre etter århundre fortsetter sitt bestemte løp på de sporløse baner gjennom rommet, og helt til det minste atom adlyder naturen Skaperens vilje. Gud sørger for alt og bærer alt som Han har skapt. Han som oppholder de talløse verdener der ute i uendeligheten, sørger samtidig for den lille gråspurven som uten frykt synger sin fordringsløse sang. Enten menneskene går ut til sitt daglige arbeid eller de gir seg hen til bønn, enten den rike holder fest i sitt palass eller den fattige samler sine barn til et enkelt måltid - alle blir overvåket med ømhet av vår himmelske Far. Ingen tåre faller uten at Gud gir akt på den. Ikke et smil unngår Hans oppmerksomhet.

Hvis vi bare helt og fullt trodde dette, ville all unødig bekymring forsvinne. Vårt liv ville ikke være så fullt av skuffelser som det er nå, for vi ville da overlate alt, både stort og smått, til Gud som ikke blir forvirret av de mange bekymringer eller overveldet av deres vekt. Vi kom til å eie en sinnets hvile som mange har vært fremmede for i lang tid.

Når dine sanser fryder seg over det skjønne og tiltrekkende på denne jord, så tenk på den kommende verden, der syndens og dødens ødeleggelser aldri skal vise seg, og hvor forbannelsens skygge aldri kommer til å hvile over naturen. La din forestillingsevne tegne et bilde av de frelstes hjem, og husk at det vil bli herligere enn alt du kan utmale i din lyseste fantasi. I Guds mange forskjellige gaver i naturen oppdager vi bare det svakeste

glimt av hans herlighet. Skriften sier: "Det intet øye så, og intet øre hørte, det som ikke kom opp i noe menneskes tanke, alt det har Gud gjort ferdig for dem som elsker Ham." (1.Kor.2,9)

Dikteren og naturforskeren har mye å si om naturen, men det er den kristne som finner den største glede ved det vakre her på jorden, fordi han gjenkjenner sin Fars gjerninger og ser Hans kjærlighet åpenbart i blomster, busker og trær. Ingen kan fullt ut verdsette betydningen av fjell og daler, av elver og sjøer, dersom han ikke betrakter dem som uttrykk for Guds kjærlighet til menneskene.

Gud taler til oss gjennom den måten Han leder oss på og ved Åndens virkning på hjertet. I våre omstendigheter og omgivelser og de omskiftelser som daglig inntreffer omkring oss, kan vi hente dyrebar undervisning hvis vi bare er åpne for å forstå den. Når Salmisten betrakter Guds forsyn, sier han: "Jorden er full av Herrens miskunnhet." "Den som er vis, han akte på dette og merke på Herrens nådegjerninger!" (Sal.33,5; 107,43)

Gud taler til oss i sitt Ord. Han åpenbarer sin karakter, sine handlinger med menneskene og dessuten gjenløsningens store verk i klarere trekk. I det finner vi beretningen om patriarkene og profetene og andre hellige menn fra gammel tid. De var mennesker "under samme kår som vi". (Jak.5,17) Vi ser hvordan de kjempet seg gjennom de samme vanskeligheter som vi møter, hvorledes de falt i fristelser slik vi har gjort. Men likevel fattet de nytt mot, og ved Guds nåde vant de seier. Ved å betrakte dem finner vi oppmuntring i vår streben etter rettferdighet. Når vi leser om de dyrebare erfaringene de fikk oppleve, om det lys, den kjærlighet og den velsignelse som de fikk nyte, og om hva de kunne utrette ved den nåde som ble gitt dem, så vil den ånd som preget dem, tenne en flamme av hellig motivering i våre hjerter og skape et ønske hos oss om å likne dem i karakter -om å vandre med Gud, slik som de gjorde.

Jesus sa om skriftene i Det gamle testamentet, og hvor mye sannere er det ikke om Det nye: "Nettopp de vitner om Meg." (Joh.5,39) Det er de som vitner om Gjenløseren, midtpunktet for vårt håp om evig liv. Ja, hele Bibelen forteller om Kristus. Fra den første fortelling om Skapelsen - for "alt er blitt til ved Ham; uten Ham er ikke noe blitt til av alt som er til" - og til det avsluttende løfte: "Se, Jeg kommer snart" (Joh.1,3; Åp.22, 12), leser vi om Hans gjerninger og hører vi Hans røst. Ønsker du å lære Frelseren å kjenne, så gransk Den hellige skrift.

Fyll hele ditt hjerte med Guds Ord, for disse ord er det levende vann, som slokker din tørst. De er det levende brød fra himmelen. Jesus sier: "Hvis dere ikke spiser Menneskesønnens legeme og drikker Hans blod, har dere ikke livet i dere." Og Han gir selv forklaringen ved å tilføye: "De ord Jeg har talt til dere, er ånd og liv." (Joh.6,53.63) Våre legemer blir bygd opp av det vi spiser og drikker, og på samme måte som det er i

naturens husholdning, er det også i det åndelige: Det er det vi tenker på, det vi lar sinnet dvele ved, som gir kraft og styrke til vårt åndelige liv.

Gjenløsningen er et emne som englene ønsker å forstå. Det vil stå i sentrum for de gjenløstes studium og sang gjennom endeløse evigheter. Fortjener ikke et slikt emne omhyggelig betraktning og studium her i tiden? Jesu store miskunnhet og kjærlighet, og Hans offer for vår skyld, har krav på vår dypeste og alvorligste overveielse. Vi bør dvele ved vår kjære forløsers og forbeders karakter. Vår tanke bør være opptatt med Hans oppdrag, Han som kom for å frelse sitt folk fra deres synder. Når vi tenker på himmelske emner, vil vår tro og kjærlighet bli styrket og våre bønner bli mer og mer etter Guds vilje, fordi de i stadig høyere grad vil være preget av tro og kjærlighet. De vil bli forstandige og brennende. Vi oppnår en mer vedholdende tillit til Jesus, en daglig og levende erfaring i Hans makt til fullt og helt å frelse alle som kommer til Gud ved Ham.

Når vi betrakter Frelserens fullkommenhet, vil vi ønske å bli helt forvandlet, fornyet etter Hans renhets bilde. Vi kommer til å kjenne en hunger og tørst etter å ligne Ham som vi tilber. Jo mer vi lar tankene dreie seg om Kristus, desto mer vil vi tale om Ham til andre og i vårt liv åpenbare Ham for verden.

Bibelen ble ikke skrevet bare for de lærde. Den var tvert imot tiltenkt den alminnelige befolkning. De store sannheter som er nødvendige for vår frelse, er blitt gjort så klare som middagslyset, og ingen vil kunne misforstå eller ta feil av veien unntagen når de følger sin egen mening i stedet for å rette seg etter Guds tydelige åpenbarte vilje.

Vi må ikke godta noe menneskes vitnesbyrd om hva Skriften lærer, men selv granske Guds Ord. Lar vi andre tenke for oss, vil våre åndsevner bli svekket og lammet. Hvis disse edle evner ikke er opptatt med emner som er verd anspennelse, kan de bli så forkrøplet at de ikke lenger er i stand til å gripe den dype betyd-ning i Guds Ord. De åndelige evner vil bli styrket når vi studerer bibelske emner. Vi bør sammenligne skriftsted med skriftsted og undersøke forholdet mellom de åndelige ting innbyrdes.

Ikke noe er så skikket til å styrke forstandsevnen som det å granske Den hellige skrift. Ingen annen bok eier en slik makt til å høyne tanken eller til å gi sjelsevnene liv som de vidtspennende, foredlende sannheter i Bibelen. Dersom Guds Ord ble gransket som det burde, ville menneskene oppnå en åndsutvikling, en sinnets adel og en fasthet i forsetter som vi sjelden er vitne til i vår tid.

Men vi høster bare liten nytte av en flyktig lesning av Skriften. Vi kan lese hele Bibelen igjennom uten å se dens skjønnhet eller fatte dens dype og skjulte mening. Å dvele ved et enkelt bibelsted inntil betydningen av det står klart for tanken, og inntil dets forhold til frelsesplanen er innlysende, er av langt større verdi enn å pløye gjennom en mengde kapitler uten noe bestemt mål for øye og uten at noen positiv lærdom blir oppnådd. Ha

Bibelen med deg og les den når du har anledning til det. Lær skriftsteder utenat. Selv når du går på veien, kan du lese et vers, overveie det og feste det i hukommelsen.

Vi oppnår ikke visdom uten ved alvorlig oppmerksomhet og flittig studium under bønn til Gud. Riktignok er det så at enkelte deler av Skriften er for tydelige til å kunne misforstås, men det finnes andre stykker der meningen ikke ligger på overflaten slik at vi kan oppfatte den ved et øyekast. Skriftord må sammenlignes med skriftord. Omhyggelig gransking og overveielser under bønn er nødvendig. Et slikt studium vil bringe rik lønn. På samme måte som gruvearbeideren oppdager verdifulle metallårer som ligger gjemt under jordens overflate, slik vil den som søker etter skjulte skatter i Guds Ord, finne overordentlig dyrebare sannheter som er skjult for den som leter på en likegyldig måte. For den som grunner på Guds Ord i sitt hjerte, vil det bli lik strømmer som velter ut fra livets kilde.

Vi bør aldri lese Bibelen uten bønn til Gud. Før vi åpner den, må vi be om Den Hellige Ånds opplysning, så skal vi få den. Da Natanael kom til Jesus, sa Frelseren: "Se, det er en sann israelitt, en mann uten svik." Natanael sa til Ham: "Hvor kjenner Du meg fra?" Jesus svarte: "Jeg så deg før Filip ropte på deg, da du satt under fikentreet." (Joh.1,48.49) Jesus vil også se oss når vi på skjulte steder søker Ham i bønn om lys for å kunne kjenne sannheten. Engler fra lysets rike vil være hos dem som med ydmykt hjerte ber om guddommelig rettledning.

Den Hellige Ånd opphøyer og herliggjør Frelseren. Han har til oppgave å peke på Kristus, Hans plettfrie rettferdighet og den store frelse Han vil gi oss. Jesus sier at "Han skal ta av det som er Mitt, og forkynne det for dere". (Joh.16,14) Sannhetens Ånd er den eneste som fullt ut kan undervise om guddommelige sannheter. Hvor høyt må ikke Gud vurdere menneskene når Han kunne gi sin Sønn i døden for dem og har innsatt Den Hellige Ånd til å være deres lærer og stadige veileder!

Kapittel II - Bønnens Velsignelse

Gud taler til oss gjennom naturen og sitt Ord, ved den måten han leder oss på, og ved Åndens innflytelse. Men dette er ikke nok. Vi trenger også til å utøse våre hjerter for ham. For å eie åndelig liv og kraft må vi stå i en levende forbindelse med vår himmelske Far. Vårt sinn kan føle seg dratt til ham, og vi kan tenke på hans miskunnhet og hans velsignelser, men dette er ikke fullt ut det samme som å samtale med ham. For å kunne tale med Gud må vi ha noe å si til ham om vårt daglige liv slik det virkelig er.

Å be betyr å åpne hjertet for Gud som for en venn - ikke fordi det er nødvendig at vi skal underrette ham om hvordan vi er, men for at vi kan bli i stand til å ta imot ham. Bønn bringer ikke Gud ned til oss, men løfter oss opp til ham.

Under sine vandring på jorden lærte Jesus disiplene hvorledes de skulle be. Han oppfordret dem til å legge sine daglige behov frem for Gud og kaste alle sine byrder på ham. Og hans forsikring til dem at deres bønner ville bli hørt, er en forsikring også til oss.

Jesus selv ba ofte da han var her nede. Frelseren stilte seg på like fot med oss i våre behov og vår svakhet, og han henvendte seg til sin Far i bønn og påkallelse for å få ny kraft så han kunne gå ut styrket til sine plikter og prøvelser. Han er vårt eksempel i alle ting. Han er en bror i våre skrøpelighet, "prøvet på samme måte som vi" (Hebr 4,15). Men fordi han var uten synd, vek hans natur med avsky tilbake fra det onde. Oppholdet i en syndig verden påførte ham stor kamp og indre smerte. Hans menneskelige natur gjorde bønnen til en nødvendighet og en forrett. I samtale med sin Far fikk han trøst og glede. Men hvis menneskenes frelser, Guds Sønn, fant det nødvendig å be, hvor meget mer må da ikke svake, syndige mennesker kjenne nødvendigheten av inderlig og velholdende bønn!

Vår himmelske Far ønsker å gi oss sin velsignelses fylde. Det er vår forrett å drikke rikelig av den uuttømmelige kjærlighetens kilde. Hvor merkelig at vi ikke ber mer enn vi gjør! Gud er rede og villig ti å høre den oppriktige bønn fra den ringeste av sine barn, og likevel er vi så åpenlyst uvillige engler på svake, hjelpeløse mennesker, som er utsatt for fristelser, og som likevel ber så lite og har så liten tro, når Guds hjerte likevel brenner for dem med en evig kjærlighet, og han er villig til å gi dem mer enn de kan be om eller forstå? Englene finner glede i å bøye seg for Gud og være ham nær. Og i samfunnet med ham finner de sin høyeste glede. Men jordens barn, som i så høy grad trenger den hjelp bare Gud kan gi, synes å være tilfreds med å vandre uten Åndens lys, utenfor fellesskapet med Gud.

Den ondes mørke omslutter dem som unnlater å be, og de fristelser han hvisker, lokker dem til synd, alt sammen fordi de ikke gjør bruk av den forrett som Herren har gitt dem i den guddommelige forordning som bønnen er. Hvorfor skulle Guds barn ha slik ulyst til å be, når bønnen er nøkkelen i troens hånd til å lukke opp himmelens forrådshus, der den

Allmektiges ubegrensede skatter er oppbevart? Uten uavlatelig bønn og stadig årvåkenhet står vi i fare for å bli likegyldige og vike av fra den rette sti. Motstanderen søker hele tiden å stenge veien til nådestolen for at vi ikke ved alvorlig påkallelse og tro skal få nåde og kraft til å motstå fristelse.

Det er stilt visse betingelser som danner det grunnlag som vi kan bygge vår forventning på - forventningen om at Gud vil høre og besvare våre bønner. En av de første av disse betingelsene er at vi innser vårt behov for hjelp. Han har gitt dette løfte: "Jeg vil øse vann over det tørste og strømmer over det tørre" (Salm 33,5; 107,43). De som hungrer og tørste etter rettferdighet, og som lengter etter Gud, kan være forvisset om at de vil bli mettet. Hjertet må være åpent for Åndens påvirkning hvis vi skal kunne ta imot Guds velsignelser.

Vårt store behov i seg selv en bønn som på det mest inntrengende taler vår sak. Men vi må be Herren om å gjøre dette for oss. Han sier: "Be, så skal dere få." Og "han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham til oss alle, kan han gjøre noe annet enn å gi oss alle ting med ham?" (Matt 7,7; Rom 8,32).

Dersom vi ser noe ondt i våre hjerter, og dersom vi holder fast ved noen synd som vi er oss bevisst, så vil Herren ikke høre oss, mens derimot det sønderknuste og botferdige menneskes bønn alltid blir hørt. Når alle bevisste feil er rettet, kan vi tro at Gud vil besvare våre bønner. Våre egne fortjenester vil aldri kunne anbefale oss til nåde hos Gud. Det er Jesu fortjeneste som vil frelse oss, hans blod som vil rense oss. Men vi må oppfylle de betingelser han stiller for å kunne ta imot oss.

En annen betingelse for virksom bønn er tro. "Den som trer frem for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham." Jesus sa til disiplene: "Alt det dere ber om i bønnene deres - tro bare at dere har fått det, og dere skal få det" (Hebr 11,6; Mark 11,24). Tar vi ham på hans ord?

Denne forsikring er omfattende og ubegrenset, og han som gav løftet, er trofast. Selv om vi ikke straks får akkurat det vi ber om, så skal vi likevel tro at Herren hører og at han vil besvare våre bønner. Vi er så feilende og så kortsynte at vil til tider ber om noe som ikke ville være til velsignelse for oss, og i sin kjærlighet besvarer vår himmelske Far våre bønner ved å gi oss det som vil bli til vårt høyeste gode - det vi selv ville ønske dersom vi med guddommelig opplyste øyne kunne se alle ting som de virkelig er. Når våre bønner synes å være ubesvarte, skal vi klynge oss til løftet, for svaret vil ganske sikkert komme i sin tid, og da får vi den velsignelsen vi mest trenger til. Men å påstå at bønn alltid blir besvart akkurat på en måte og med den bestemte ting som vi ønsker, er formastelig. Gud er for vis til å ta feil og for god til å holde moe godt tilbake fra dem som vandrer i oppriktighet. Være derfor ikke redd for å stole på ham, selv om du ikke ser noe øyeblikkelig svar på dine bønner. Stol fullt og fast på hans løfte: "Be, så skal dere få."

Dersom vi venter med å tro inntil vi har rådført oss med vår tvil og vår frykt, eller til vi har søkt å finne løsning på alt det som vi ikke klart kan se, vil vanskelighetene bare øke og bli forstørret. Hvis vi derimot kommer til Gud, hjelpeløse og avhengige som vi i virkeligheten er, og i ydmyk, tillitsfull tro legger frem våre behov for ham som er uendelig i visdom, som ser alt i hele sitt skaperverk, og som styrer alt etter sin vilje og ved sitt ord, så kan og vil han akte på vårt rop og la lyset skinne inn i våre hjerter. Ved alvorlig bønn blir vi brakt i forbindelse med den Eviges tanker. I øyeblikket ser vi kanskje ikke noe i medfølelse og kjærlighet. Men det er likevel tilfelle. Vi merker kanskje ikke hans synlige berøring, men hans hånd hviler likevel på oss is kjærlig og medlidende ømhet.

Når vi kommer til Gud for å be om barmhjertighet og velsignelse, må vi nære kjærlighetens og tilgivelsens ånd i våre egne hjerter. Hvorledes skulle vi kunne be: "Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere" (Matt 6,12), og samtidig nære et uforsonlig sinnelag? Dersom vi venter at være bønner skal bli hørt, må vi tilgi andre på samme måte og i samme grad som vi selv håper å få tilgivelse.

Utholdenhet i bønn er satt som en betingelse for bønnhørelse. Ønsker vi å vokse i tro og erfaring, må vi alltid be. Vi skal være "utholdende i bønnen", vi skal våke og be, "med takk til Gud!" (Rom 12,12; Kol 4,2). Peters formaning til de troende lyder: "Vær derfor sindige og nøkterne, så dere kan be" (1 Pet 4,7). Paulus pålegger oss: "Legg alt dere har å be om, frem for Gud i bønn og påkallelse med takk!" (Fil 4,6). "Men dere, mine kjære," sier Judas, "må bygge dere selv opp på deres høyeste tro og stadig be i Den Hellige Ånd. Hold dere i Guds kjærlighet" (Jud 20,21). Ved å be kan bi ha uavbrutt forening med Gud slik at liv fra ham strømmer inn i vårt liv, og fra vårt liv strømmer renhet og hellighet tilbake til Gud.

Det er nødvendig å be flittig. La ikke noe holde deg fra å be. Gjør deg all flid for å holde forbindelsen med Jesus ved like. Gjør bruk av enhver anledning til å gå dit hvor det blir holdt bønn. De som virkelig søker samfunnet med Gud, vil være til stede på bønnemøter, de vil trofast gjøre sin plikt, alvorlige og ivrige etter å høste all den fordel de kan oppnå. De vil utnytte alle anledninger til å stille seg der hvor de kan ta imot lysstrålene fra himmelen.

Vi bør også be i familiekretsen. Og fremfor alt må vi ikke forsømme bønnen i lønnkammeret, for det er dette som gir oss åndelig liv. Vi kan ikke oppnå åndelig trivsel når vi forsømmer å be. I enerom kan vi åpne sinnet for Guds ransakende blikk. Bønn i lønnkammeret skal ikke høres av andre enn Gud, som hører bønner. Ikke noe nysgjerrig øre skal være vitne til slike påkallelser. Under lønnlig bønn er vi fri for innflytelser utenfra, fri for forstyrrende påvirkning. Rolig, men inderlig kan vi strekke oss ut etter Gud. Liflig og vedvarende er den kraft som strømmer ut fra ham som ser i det skjulte og som hører

hjertets innerste bønn. Ved stille, enfoldig tro kan vi ha samfunn med Gud og samle stråler av himmelsk lys som vil styrke oss i kampen mot den onde. Gud er vår sterke borg.

Be i lønnkammeret, og la ditt hjerte ofte være løftet opp til Gud når du utfører ditt daglige arbeid. Det var på denne måten Enok vandret med Gud. Lik dyrebar røkelse stiger disse tause bønner opp for nådens trone. Satan kan ikke overvinne den som i hjerte holder fast ved Gud.

Det er ingen tid og ikke noe sted det er upassende å vende oss til Gud. Det finnes ikke noe som kan holde oss fra å løfte vårt hjerte opp i inderlig bønn. I folkestimmelen på gaten så vel som midt under en viktig avgjørelse kan vi be Herren om guddommelig ledelse, på samme måte som Nehemias gjorde da han la frem sin forespørsel for kong Artaxerxes. Hvor vi enn måtte være, kan vi finne et lønnkammer der vi kan tale med Gud. Vi bør alltid holde døren til vårt hjerte åpen og innby Jesus til å komme og bli hos oss som en himmelske gjest.

Selv om våre omgivelser er vanhellige og urene, behøver vi ikke å puste inn den forpestede luften. Vi kan leve i himmelens rene atmosfære. Ved å vende oss til Gud i inderlig bønn, kan vi lukke døren for urene innflytelser og vanhellige tanker. De som åpner sine hjerter for Guds hjelp og velsignelse, vil ferdes i en luftning som er helligere enn jordens, og stadig ha samfunn med Gud i himmelen.

Vi trenger å få et klarere syn på Jesus og en mer fullstendig oppfatning av de evige verdier. Hellighetens skjønnhet bør fylles Guds barns hjerter, og for at dette skal kunne skje, må vi søke guddommelig opplysning om det som hører himmelen til.

La sinnet være åpent og vendt mot det høye, så Gud kan gi oss en forsmak på den himmelske atmosfære. Det er mulig å holde seg så nær til Gud at tankene i enhver uventet prøvelse vil vende seg til ham like naturlig som blomsten vender seg mot solen.

Gå til Gud med dine behov, dine gleder, dine sorger, dine bekymringer og din frykt. Du kan ikke tynge eller trette ham. Han som teller hårene på ditt hode, er ikke likegyldig for sine barns behov, “for Herren er rik på medlidenhet og miskunn” (Jak 5,11). Hans kjærlige hjerte blir rørt av våre sorger, ja, selv av vår omtale av dem. Gå til ham med alt som tynger ditt sinn. Ikke noe er for tungt for ham å bære, for han oppholder verdener og styrer alt i hele universet. Ikke noe som berører vår fred, er for lite for ham å akte på. Ikke noe kapittel i vår erfaring er for mørkt for ham å lese, ingen forvikling er for vanskelig for ham å løse. Ingen ulykke kan ramme det minste av hans barn, ingen engstelse kan plage sinnet, ingen glede kan oppmuntre, ingen oppriktig bønn kan slippe fra leppene som våre himmelske Far ikke legger merke til, eller som ikke øyeblikkelig fanger hans interesse. “Han helbreder dem som har et sønderknust hjerte, og forbinder deres smertefulle sår” (Salm 147,3). Forholdet mellom Gud og det enkelte menneske er like personlig og

fullstendig som om ingen andre trengte hans omsorg, som om hans Sønn døde for bare dette ene individ.

Jesus sa: "Den dagen skal dere be i mitt navn. Jeg sier ikke at jeg skal be Faderen for dere; for han selv elsker dere." "Jeg har utvalgt dere og satt dere til å gå ut og bære frukt, frukt som varer. Da skal Faderen gi dere alt det dere ber om i mitt navn" (Joh 16,26.27; 15,16). Men å be i Jesu navn betyr mer enn bare å nevne dette navn ved begynnelsen og slutningen av en bønn. Det betyr å be i Jesu navn og ånd, mens vi tror på hans løfter, stoler på hans nåde og gjør hans gjerninger.

Det er ikke Guds mening at noen av oss skal bli eremitter eller munker, eller at vi skal trekke oss tilbake fra verden for å gi oss over til andektige handlinger. Livet må ligne Kristi liv - vi må leve det blant menneskene. Den som ikke gjør annet enn å be, kommer snart til å slutte å be, eller også vil hans bønner bli en form og en vane. Når mennesker holder seg borte fra omgang og unnlater å utføre sin kristne plikt og bære korset, og når de ikke lenger virker alvorlig for Mesteren, som arbeider alvorlig for dem, mister de bønnens innhold av syne og eier ikke noen tilskyndelse til å be. Deres bønner blir personlige og egenkjærlige. De kan ikke be med tanke på menneskehetens behov eller oppbyggelse av Kristi rike. De kan ikke be om kraft til å arbeide.

Vi taper mye ved å forsømme forretten til å komme sammen for å styrke og oppmuntre hverandre i Guds tjeneste. Det gjør at sannheten i hans ord ikke lenger forekommer oss å være så levende og så betydningsfull. Våre hjerter kjenner seg ikke lenger opplyst og påvirket av den hellige innflytelse, og vi blir mindre åndelige. I vår omgang som kristne gå vi glipp av mye fordi vi ikke viser sympati overfor hverandre. Den som lukker seg inne i seg selv, fyller ikke den plass Gud har bestemt for ham. En riktig utvikling av de trekk i vår natur som gjør oss omgjengelige, vil knytte oss til andre, og er et middel til å utvikle og styrke oss i Guds tjeneste.

Dersom de kristne ville komme sammen og tale med hverandre om Guds kjærlighet og om gjenløsningens dyrebare sannheter, ville de selv bli fornyet, og de ville oppmuntre andre. Vi kan hver dag lære mer om vår himmelske Far og få nye erfaringer om hans nåde. Da vil vi også kunne tale om han kjærlighet, og vår vi gjør dette, vil det varme og oppmuntre våre egne hjerter. Dersom vår tanke og vår tale dreide seg mer om Jesus og mindre om oss selv, ville vi i langt høyere grad erfare han nærhet.

Hvis vi bare ville tenke på Gud hver gang vi ser beviser på hans omsorg for oss, hadde vi ham alltid i våre tanker og ville glede oss over å tale om ham og prise ham. Vi taler om timelige ting fordi de interesserer oss. Vi taler om våre venner fordi vi holder av dem. De er uløselig knyttet til våre sorger og gleder. Men vi har uendelig mye større grunn til å elske Gud enn til å elske våre jordiske venner, og det burde være helt naturlig for oss å gi ham førsteplassen i sinnet vårt. Det var ikke hensikten at de rike gaver han gir oss, skulle legge

så store beslag på våre tanker og vår kjærlighet av vi ikke har noe å gi igjen til Gud. De bør stadig minne oss om ham og knytte oss til vår himmelske velgjører med kjærlighetens og takknemlighetens bånd. Vi oppholder oss for mye i nærheten av de lavtliggende steder her på jorden. La oss se opp mot den åpne dør i helligdommen der Guds herlighet stråler ut i Kristi ansikt, han som fullt og helt kan frelse "dem som kommer til Gud ved ham" (Hebr 7,25).

Vi behøver å prise Gud mer "for hans miskunnhet og for undergjerninger mot menneskenes barn" (Salm 107,8). Våre andaktsøvelser burde ikke utelukkende bestå i å be og ta imot. La oss ikke hele tiden tenke på våre behov og helt glemme de velsigner vi får. Vi ber ikke for mye, men vi takker Gud for lite. Hele tiden tar vi imot Guds gode gaver, men hvor lite vi gir uttrykk for vår takknemlighet! Hvor lite vi priser ham for det som han har gjort for oss!

Når Israels folk i gammel tid kom sammen til gudsdyrkelse, befalte Herren dem: I skal "ete for Herren, eders Guds åsyn og glede eder med eders husfolk over alt det I har vunnet ved eders arbeid, alt det som Herren har velsignet deg med" (5 Mos 12,7). Det som blir gjort for å ære Gud, bør vi gjøre med glede, med lovsang og takk, ikke med bedrøvelse og tungsinn.

Vår Gud er en øm, barmhjertig Far. Vi må ikke betrakte vår tjeneste for ham som en hjerteknusende, plagsom handling. Det bør være en lyst å tjene Herren og ta del i hans gjerning. Gud vil ikke at hans barn, som han har tilveiebrakt så stor en frelse for, skal opptre som om han har var en hard, fordringsfull oppsynsmann. Han er deres beste venn, og når de tilber ham, vil han være hos dem for å velsigne og trøste dem og fylle deres hjerter med glede og kjærlighet. Herren ønsker at hans barn skal finne trøst i tjenesten for ham, finne mer glede enn slit i arbeidet for ham. Han vil at de som kommer for å tilbe ham, skal gå bort fra gudstjenesten med oppbygde tanker om hans kjærlighet og omsorg, så de skal kjenne seg oppmuntret til alle dagliglivets sysler og få nåde til å vise ærlighet og troskap i alle ting.

Vi må samle oss omkring korset. Kristus og ham korsfestet - dette bør være emnet for våre betraktninger, vår samtale, vår inderligste glede. Enhver velsignelse som vi tar imot fra Gud, må bevare i våre tanker, og når vi riktig fatter hans store kjærlighet, bør vi være villige til å overlate alt i de hender som ble naglet til korset for vår skyld.

På takkens vinger kan sinnet bli løftet nærmere himmelen. I boligene der oppe blir Gud tilbedt med sang og musikk. Når vi gir uttrykk for vår takknemlighet, forener vi oss med de himmelske hærskarer i deres gudstjeneste. "Den som ofrer takksigelse, ærer meg", sier Gud. La oss i ærefrykt og med glede tre frem for Herren med "takksigelse og lovsang!" (Salm 50,23; Jes 51,3).

Kapittel 12 - Fra Tvil til Tro

Særlig blant dem som er nye i kristenlivet, er det mange som kjemper med tvilstanker. Bibelen inneholder mye som de ikke kan forklare eller forstå, og Satan benytter seg av dette forhold til å rokke deres tro på Skriften som en guddommelig åpenbarelse. De spør: "Hvordan kan jeg komme til klarhet om den rette vei? Dersom Bibelen virkelig er Guds ord, hvordan kan jeg da komme bort fra tvil og uvisshet?"

Gud oppfordrer oss aldri til å tro uten at han samtidig gir oss tilstrekkelige beviser som grunnlag å bygge vår tro på. Både hans eksistens, hans karakter, og troverdigheten av hans ord blir stadfest av vitnesbyrd som vi kan fatte, og disse vitnesbyrd er til stede i overflod. Men på den andre siden har Gud aldri fjernet muligheten for tvil. Vår tro må hvile på vitnesbyrd, ikke på synlige beviser. De som gjerne vil tvile, får anledning til det, mens de som virkelig ønsker å kjenne sannheten, vil finne rikelig vitnesbyrd å bygge sin tro på.

Det er umulig for dødelige mennesker å trenge helt til bunns i den Eviges karakter og gjerninger. Selv for den skarpeste tenker og for det mest opplyste menneske vil det guddommelige stadig være uutgrunnelig. "Mon du kan finne bunn i Guds vesen eller nå frem ti den Allmektiges ytterste grense? Himmelhøy er den, ja kan du gjøre? - dypere enn dødsriket, hva vet du?" (Job 11,7.8).

Apostelen Paulus utbryter: "Å dyp av rikdom og visdom og innsikt hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor ufattelige hans veier!" Men selv om "skyer og mørke er rundt omkring ham", er det likevel sant at "rettferd og rett er hans trones grunnvoll" (Rom 11,33; Salm 97,2.3). Vi er i stand til å skjønne så mye av hans motiver og handlemåte overfor oss at vi kan se en uendelig kjærlighet og nåde forent med en makt som er uten grenser. Vi kan forstå hans hensikter i den utstrekning som det er godt for oss å kjenne dem. Ut over dette må vi stole på den hånd som er allmektig og på det hjerte som er fullt av kjærlighet.

I likhet med sitt guddommelige opphav rommer Guds Ord gåter som mennesker aldri fullt ut vil kunne fatte. Syndens opprinnelse i verden, Kristus som ble menneske, oppstandelsen og mange andre emner som er omtalt i Bibelen, er gåter som er for dype til å forklares eller helt bli forstått av noe menneske. Men selv om vi ikke kan forstå alle hemmelighetene i Guds ledelse, har vi ingen grunn til å tvile på hans Ord. I naturen er vi omgitt av gåter som vi ikke kan trenge til bunns i. De aller enkleste livsformer byr på problemer som de viseste filosofer ikke kan forklare. Overalt møter vi under som ligger over vår forstand. Er det å undre seg over at det også i åndens verden er hemmeligheter som vi ikke kan fatte? Vanskeligheten ligger utelukkende i mennesketankens svakhet og begrensning. Gud har i Den hellige skrift gitt oss tilstrekkelige beviser på dens guddommelige karakter, og vi bør ikke tvile på hans ord fordi vi ikke kan forstå alle hemmelighetene i hans forsyn.

Apostelen Peter sier at "det er noen ting der (i Skriften) som er vanskelig å forstå, og de ukyndige og usikre fordreier dette, . . . og det blir til deres egen undergang" (2 Pet 3,16). De vanskeligheter som finnes I Skriften, har av vantro mennesker vært fremholdt som beviser mot Bibelen. Men de danner tvert imot et sterkt bevis på den guddommelige inspirasjon. Dersom Bibelen ikke inneholdt noe annet om Gud enn det som vi kunne forstå med letthet, og dersom dens storhet og majestet kunne oppfattes av forstanden, ville den ikke bære umiskjennelige tegn på guddommelig autoritet. Selve det opphøyde og gåtefulle ved de emner Skriften fremholder, bør gi oss tro på at den er Guds Ord.

Bibelen åpenbarer sannheten på en så enkel måte og så fullkomment avpasset etter menneskehjertets behov og lengsler at det har forbauset og fascinert personer som hadde den høyeste intelligens, mens det samtidig er mulig for de enkle og ulærde å finne frelsens vei. Men disse likefremme sannheter berører likevel emner som er så opphøyde og vidtrekkende, og som ligger så uendelig langt utenfor menneskelig fatteevne at vi kan godta dem ene og alene fordi Gud har kunngjort dem. Slik blir frelsens plan åpenbart for oss slik at alle kan se veien vi må gå for å komme til omvendelse og tro på vår Herre Jesus Kristus og bli frelst på den måten Gud anviser. Og likevel er det slik at under disse sannheter, som er så lett forståelige, ligger det mysterier der Guds herlighet er skjult - dybder som overvelder tanken under utforskningen av dem, men som likevel fyller den oppriktige sannhetssøker med ærefrykt og tro. Jo mer Bibelen granskes, desto sterkere blir overbevisningen om at den er den levende Guds ord, og fornuften bøyer seg for den guddommelige åpenbarings opphøyde storhet. Erkjennelsen av at vi ikke fullt ut kan fatte de store sannheter i Bibelen, er bare en innrømmelse av menneskets manglende evne til å begripe de uendelige. Den er en innrømmelse av at vi med vår innskrenkede kunnskap ikke kan forstå planene og hensiktene til ham som vet alt.

Tvileren og den vantro forkaster Guds Ord fordi han ikke forstår hemmelighetene i det. Og heller ikke alle som bekjenner seg til å tro på Bibelen, er utenfor denne faren. Apostelen sier: "Brødre, se til at ikke noen av dere har et ondt og vantro hjerte, så han faller fra den levende Gud" (Hebr 3,12). Det er riktig å studere Bibelens lærdommer grundig og å utforske "dybdene i Gud", så langt som de er åpenbart i Skriften. For mens "det skjulte hører Herren vår Gud til", så er det likevel sant at "det åpenbare er for oss" (1 Kor 2,1; 5 Mos 29,29). Men det er Satans verk å lede menneskets forskerevne på avveier. Undersøkelsen av bibelske sannheter blir blandet med en viss stolthet, som fører til at menneskene blir utålmodige og betrakter det som et nederlag hvis ikke kan forklare alt i Skriften til egen tilfredshet. De finner det for ydmykende å måtte innrømme at de ikke forstår de inspirerte ord, og de der uvillige til å vente tålmodig inntil Gud åpenbarer sannheten for dem. De mener at deres begrensede menneskelige visdom kan forstå Skriften, og når dette ikke lykkes for dem, benekter de praktisk talt den autoritet. Det er sant at mange teorier og doktriner som egentlig regnes som bibelsk lære, ikke har noen rot

i Skriften, og i virkeligheten er i strid med hele grunntonen i Guds inspirerte ord. Dette forhold, som har vært en kilde til tvil og uro for mange, kan vi imidlertid ikke bebreide Gud Ord for. Det skyldes menneskenes forvrengning av det.

Dersom det var mulig for skapte vesener å nå frem til en full forståelse av Gud og av hans gjerninger, så ville det ikke lenger bli tale om ytterligere oppdagelser på sannhetens områder, når dette punkt var nådd. Det ville ikke være noen mulighet for økte kunnskaper eller en videre utvikling av ånd og karakter. Gud ville ikke lenger være den høyeste, og mennesker som hadde nådd frem til grensen for kunnskap og utvikling, ville ikke lenger kunne gjøre fremskritt. La oss takke Gud for at det ikke er slik! Gud er uendelig. "For i ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede" (Kol 2,3). Til evige tider vil menneskene til stadighet kunne granske og lære nye ting, uten noen gang å uttømme de skatter av visdom, godhet og makt som hører ham til.

Det er Guds hensikt at de sannheter som hans Ord inneholder, alltid skal bli utfoldet mer for hans folk. Det finnes bare en måte å oppnå denne kunnskapen på: Vi kan forstå Guds Ord ved å bli opplyst av den Ånd som har inspirert det. "Ingen annen enn Guds Ånd" vet hva som bor i Gud, for "Ånden utforsker alle ting, også dybdene i Gud" (1 Kor 2,10.11). Og Frelserens løfte til sine etterfølgere var: "Når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til den fulle sannhet . . . For han skal ta av det som er mitt, og forkynne det for dere" (Joh 16, 13.14).

Gud ønsker at menneskene skal gjøre bruk av sin fornuft, og ikke noe studium vi li den grad styrke og høyne åndsevnene som granskning i Bibelen. Men vi må ta oss i akt så vi ikke forguder fornuften, som er underlagt de menneskelige svakheter og skrøpeligheter. Dersom vi ikke ønsker at Skriften skal bli uklar for vår forstand, slik at vi ikke kan forstå de tydeligste sannheter, må vi ha barnets enkelhet og tro. Vi må være villige til å lære, og be om Den Hellige Ånds hjelp. Når vi forstår Guds makt og visdom og vår manglende evne til å fatte hans storhet, bør det gjøre oss ydmyke. Vi bør åpne hans bok med den samme følelse som vi ville ha om vi trådte frem for hans ansikt: med hellig ærefrykt. Når vi har med Bibelen å gjøre, må fornuften anerkjenne en overlegen autoritet, og hjertet og forstanden må bøye seg for den store "Jeg Er".

Det er mange tilsynelatende vanskelige og dunkle ting som Gud vil gjøre klare og enkle for dem som søker å forstå dem. Men uten Den Hellige Ånds veiledning vil vi hele tiden være utsatt for å forvrenge eller misforstå Skriften. Bibelen blir oftest lest på en måte som er nytteløs, ja i mange tilfelle avgjort skadelig. Når vi åpner Guds bok uten ærbødighet og bønn, og når våre tanker og følelser ikke er festet ved Gud, ikke er i samklang med hans vilje, blir sinnet formørket av tvil, og tvilen blir styrket under selve bibelgranskingen. Fienden får herredømme over tankene og foreslår fortolkninger som ikke er riktige. De som ikke søker å være i samklang med Gud i tale og handling, vil alltid være utsatt for å

fare vill i sin forståelse av Skriften, hvor lærde de enn kan være, og det er risikabelt å feste lit ti deres forklaringer. De som leser Skriften for å finne uoverensstemmelser, mangler åndelig innsikt. Med sitt fordreide syn kommer de til å se mange grunner til tvil og vantro i slikt som i virkeligheten er klart og enkelt.

Tross alle forsøk på å skjule det, er den virkelige årsak til tvil og vantro for de flestes vedkommende at de elsker synd. Guds Ord lære og de bånd som det legger på mennesket, tiltaler ikke det stolte, syndelystne hjerte. De som er uvillige til å følge Ordets krav, strå ferdige til å dra dets autoritet i tvil. For å finne frem til sannheten, og et hjerte som er villig til å følge den. Alle som gransker Bibelen i denne ånd, kommer til å finne utallige vitnesbyrd om at den er Guds Ord, og de kan få en forståelse av de sannheter som vil gjøre dem vise til frelse.

Kristus har sagt: "Den som vil gjøre hans vilje, skal kjenne om læren er av Gud" (Joh 7,17). I stedet for å tvile og kritisere det som du ikke forstår, bør du gi akt på det lys som allerede skinner på din vei, og du vil få mer lys. Oppfyll ved Kristi nåde alle plikter som du er blitt klar over, så vil du få evne til å forstå og til å utføre det som du er i tvil om.

Det er et bevis som er tilgjengelig for alle, for den med den høyeste utdannelse så vel som for den mest ulærde, - nemlig erfaringens bevis. Gud innbyr oss til å forvisse oss om virkeligheten av hans Ord og om troverdigheten i hans løfter. Hans oppfordring lyder slik: "Smak og se at Herren er god!" I stedet for å sette lit til det andre har sagt, skal vil smake selv. Han sier: "Be, og dere skal få" (Salm 34,9; Joh 16,24). Hans løfter vil bli oppfylt. De har aldri sviktet og kan heller ikke svikte. Når vi kommer til Jesus og gleder oss i hans kjærlighets fylde, vil vår tvil og vårt mørke forsvinne i lyset fra hans ansikt.

Apostelen Paulus sier at Gud "har fridd oss ut av mørkets makt og satt oss i sin elskede Sønns rike." Og alle som har gått over fra døden til livet, vil kunne stadfeste "at Gud taler sant" (Kol 1,13; Joh 3,33). De kan vitne: "Jeg behøvde hjelp, og jeg fant den hos Jesus. Han fylte alle mine behov, og min indre hunger ble tilfredsstilt, og nå er Bibelen blitt en åpenbaring av Jesus Kristus for meg. Spør du hvorfor jeg tror på Jesus? Fordi han er en guddommelig frelser for meg. Hvorfor jeg tror på Bibelen? Fordi jeg har funnet at den er Guds stemme til meg." Vi kan i oss selv vitne om at Bibelen er sann og at Kristus er Guds Sønn. Vi vet at vi ikke følger kløktig uttenkte eventyr.

Peter formaner sine brødre til å vokse "i nåden og i kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus" (2 Pet 3,18). Når Guds barn vokser i nåden, vil de stadig oppnå en klarere forståelse av hans Ord. De vil se nytt lys og ny skjønnhet i dets hellige sannheter. Slik har det vært i menighetens historie ned gjennom alle tider, og slik vil det fortsette inntil enden. "De rettferdiges sti er lik et strålende lys, som blir klarere og klarere til det er høylys dag" (Ords 4,18).

I tro kan vi se frem til den kommende verden. Vi kan gripe Guds løfter om en åndelig vekst når de menneskelige evner blir forent med de guddommelige og alle sinnets evner blir satt i direkte forbindelse med ham som er lysets kilde. Vi kan glede oss over alt det som har vært dunkelt i Guds ledelse, da vil bli klarlagt. Det som var vanskelig å forstå, vil da få sin betydning, og der vår begrensede forstand bare kunne oppdage forvirring og knuste håp, vil vi se den skjønneste og mest fullkomne harmoni. "Nå ser vi i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt. Nå forstå jeg stykkevis, da skal jeg forstå fullt ut, slik Gud kjenner meg fullt ut" (1 Kor 13,12).

Kapittel 13 - Glede i Herren

Guds barn er satt til å representere Kristus og til å forkynne Herrens godhet og nåde. På samme måte som Kristus har åpenbart Faderens sanne karakter for oss, slik skal vi åpenbare Kristus for en verden som ikke kjenner Hans ømme, medlidende kjærlighet. Kristus sa: "Likesom Du har sendt Meg til verden, har Jeg sendt dem til verden." (Joh.17,18). "Jeg i dem og Du i Meg, ... Da vil verden skjønne at Du har sendt Meg." (v.23). Apostelen Paulus sier til Jesu disipler: "Dere fremtrer som et Kristi brev, kjent og lest av alle mennesker." (2.Kor. 3,3.2).

I ethvert av sine barn sender Jesus et brev til verden. Er du et Guds barn, så sender Han i deg et brev til den familie, den by og den gate der du oppholder deg. Jesus som bor i deg, ønsker å tale til hjertene hos dem som ikke kjenner Ham. De leser kanskje ikke Bibelen, eller de kjenner ikke den stemme som taler i den, og de ser ikke Guds kjærlighet i Hans gjerninger. Men hvis du er en sann Jesu representant, er det mulig at de gjennom deg kan komme til å forstå noe av Hans godhet og bli ledet til å elske og tjene Ham.

De kristne er satt til å være lysbærere på veien til himmelen. De skal la det lys som faller på dem fra Kristus, kaste sitt gjenskinn ut over verden. Deres liv og karakter skal være slik at andre gjennom dem kan få en riktig oppfatning av Kristus og av Hans tjeneste.

Og dersom vi fremstiller Kristus slik vi bør, vil også Hans tjeneste virke så tiltrekkende som den virkelig er. De kristne som fyller sitt sinn med tristhet og mørke, og som knurrer og klager, viser andre et falskt bilde av Gud og av kristenlivet. De gir det inntrykk at Gud ikke finner behag i at Hans barn er glade, og bærer falskt vitnesbyrd om vår himmelske Far.

Satan jubler når det lykkes ham å gjøre Guds barn motløse og å lede dem til tvil. Det fryder ham å se at vi har mistillit til Gud og tviler på Hans villighet og Hans makt til å frelse oss. Han gleder seg når vi har følelsen av at Herren vil oss vondt med den måten Han leder oss på. Den onde arbeider utrettelig for å få oss til å tro at Herren er blottet for medfølelse og omsorg. Han forvansker sannheten og fyller vår fantasi med feilaktige forestillinger om Gud. Og i stedet for å dvele ved sannheten om vår himmelske Far, fester vi altfor ofte tanken ved Satans vrange fremstillinger og vanhelliger Gud ved vår mistillit og klage. Djevelen ønsker hele tiden å gjøre kristenlivet til et liv i mørke. Han ønsker at det skal virke møysommelig og vanskelig. Og når en kristen i sitt eget liv legger for dagen et slikt syn på kristendommen, støtter han ved sin vantro denne usannhet fra den ondes side.

Under vandringen fremover på livets vei er det mange som tenker på sine feiltrinn og skuffelser, og deres hjerter blir fylt med sorg og motløshet. En trossøster som hadde gitt seg over til slike tanker, og som var dypt fortvilt, skrev til meg under mitt opphold i Europa

og ba meg om å sende henne noen oppmuntrende ord. Natten etter at jeg hadde lest hennes brev, drømte jeg at jeg var i en hage. En som så ut til å være hagens eier, førte meg omkring i gangene. Jeg plukket blomster og gledet meg over duften av dem, da denne søsteren som hadde gått ved siden av meg, ledet min oppmerksomhet på noen stygge nypetorn som sperret veien for henne. Der stod hun sørgmodig og bedrøvet. Hun fulgte ikke vår veileder og holdt seg heller ikke på stien, men gikk blant torner og kratt. "Akk," sukket hun, "er det ikke sørgelig at denne vakre hagen skal være ødelagt av torner!" Da sa lederen vår: "La tornene være, for de vil bare såre deg. Plukk rosene, liljene og nellikene!"

Har det ikke vært noen lyspunkter i din erfaring? Har du ikke opplevd noen lyse stunder da Guds Ånd fikk ditt hjerte til å banke av glede? Når du lar blikket gå tilbake og betrakter de forskjellige avsnitt i dine opplevelser, finner du da ikke enkelte behagelige iblant? Er det ikke så at Guds løfter lik de duftende blomstene vokser over alt langs din vei? Vil du ikke la deres skjønnhet og ynde fylle ditt hjerte med glede?

Torner og tistler vil bare såre og bedrøve deg, og dersom du bare samler på slikt og viser det frem til andre, gjør du deg da ikke skyldig både i å ringakte Guds godhet mot deg selv og i å hindre dem du omgås, fra å gå på livets vei?

Det er ikke klokt å samle på alle de ubehagelige minner om vårt tidligere liv, våre synder og skuffelser, for å tale om dem og sørge over dem helt til vi blir overveldet av motløshet. Den motløse blir fylt med mørke, han stenger lyset ute fra sitt eget sinn og kaster skygge på andres sti.

Takk Gud for de lyse bilder Han har lagt frem for oss! La oss samle de velsignede forsikringer om Hans kjærlighet, slik at vi stadig kan betrakte dem. Guds Sønn forlot Faderens trone, kledde sin guddom i menneskelighet for å kunne befri menneskene fra Satans makt. Han seiret på våre vegne, ved at Han åpnet himmelen for menneskene og åpenbarte guddommens herlighet. Den falne slekt løftet opp av den fordervelsens avgrunn som synden hadde styrtet den ned i, og igjen satt i forbindelse med den evige Gud og så iført Kristi rettferdighet og opphøyet til Hans trone, etter å ha bestått prøven ved tro på vår frelser - dette er de bilder som Gud vil vi skal dvele ved.

Når det ser ut som om vi tviler på Guds kjærlighet og har mistillit til Hans løfter, vanærer vi Ham og gjør Den Hellige Ånd sorg. Hvordan ville det virke på en mor hvis hennes barn hele tiden klaget på henne som om hun ikke hadde hatt noe godt i tanke med dem, når alle hennes anstrengelser i livet hadde hatt til hensikt å fremme deres interesser og bringe dem trøst? Kanskje dro de hennes kjærlighet i tvil. Det ville knuse hennes hjerte. Hvordan ville en far eller mor synes om å bli behandlet slik av sine barn? Og hva vil vår himmelske Far tenke om oss når vi tviler på Hans kjærlighet, som fikk Ham til å gi sin eneste Sønn for at vi kunne leve? Apostelen skriver: "Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav Ham for oss alle, kan Han gjøre noe annet enn å gi oss alle ting sammen med

Ham?" (Rom.8,32). Men hvor mange er det likevel ikke som ved sine handlinger, om ikke med ord, sier: "Herren mener ikke dette for mitt vedkommende. Kanskje han elsker andre, men meg elsker Han ikke."

Ved alt dette skader du deg selv, fordi hvert tvilens ord som du uttaler, tilkaller den ondes fristelser, styrker din tilbøyelighet til å tvile og driver de tjenende engler bort fra din side. Når Satan frister deg, så si ikke et eneste ord som vitner om tvil eller mørke. Dersom du åpner døren for de tanker som han vil innskyte hos deg, blir ditt sinn fylt med mistillit og opprørsk tvil. Hvis du lar dine følelser komme til uttrykk i ord, så vil enhver tvil du uttaler, ikke bare virke tilbake på deg selv, men også være et frø som spirer og bærer frukt i andres liv, og det vil kanskje være umulig å motvirke innflytelsen av dine ord. Kanskje du selv vil kunne redde deg ut av fristelsen og Satans snarer, men det kan være andre som er blitt påvirket av din innflytelse, og som ikke klarer å rive seg løs fra den vantro som du har vakt hos dem. Derfor er det av stor betydning at vi taler bare slike ord som gir liv og styrke.

Engler lytter for å høre hvilket vitnesbyrd du avlegger for verden om din himmelske Herre. Tal om Ham som lever for å gå i forbønn for Deg hos Faderen! Når du trykker en venns hånd, så la Guds pris være på dine lepper og i ditt hjerte. Dette vil lede hans tanker til Jesus.

Alle har sine prøvelser, alle har sorger som er tunge å bære, fristelser som er vanskelige å stå imot. Tal ikke til andre om dine vanskeligheter, men legg alle ting frem for Gud i bønn. Gjør det som en regel aldri å ytre et eneste ord om tvil eller motløshet. Hvis du taler ord som vitner om håpefullhet og hellig glede, kan du gjøre ditt til at andres liv blir lysere og til å styrke dem i deres bestrebelser.

Mange mennesker blir hardt presset av fristelse og holder på å gi etter i striden mot selvet og mot ondskapens makter. Gjør dem ikke motløse i deres harde kamper. Tal frimodige, forhåpningsfulle ord som kan oppmuntre dem til å fortsette på veien. På den måten kan du la Kristi lys skinne. "Ingen av oss lever for seg selv." (Rom. 14,7). Ved vår ubevisste innflytelse kan andre enten bli oppmuntret og styrket, eller de kan bli motløse, støtt bort fra Kristus og sannheten.

Mange har en feilaktig forestilling om Kristi liv og karakter. De mener at han var blottet for varme og solskinn, at han var streng, hard og uten giede. I mange tilfeller blir hele ens kristenliv farget av dette mørke syn.

Det blir ofte sagt at Jesus gråt, men at man aldri hører om at Han smilte. Riktignok er det sant at vår Frelser hadde sorger og at Han var vel kjent med sykdom, for Hans hjerte var åpent for all menneskelig ulykke. Men til tross for at Han levde et selvfornektende liv som smerte og bekymring kastet sine skygger over, var Hans sinn ikke nedtrykt. Hans

ansikt var ikke preget av sorg og uro, men vitnet alltid om en fredfylt ro. Hans hjerte var et livsens kildevell, og hvor som helst Han gikk omkring, førte Han med seg hvile og fred, fryd og glede.

Vår Frelser var dypt alvorlig og oppriktig, men aldri trist eller gretten. De som etterligner Ham, vil være ivrige og nidkjære, og de vil ha en dyp følelse av personlig ansvar. Lettsindighet vil bli undertrykt. Det vil ikke være noe støyende lystighet, ingen grov spøk, for Jesu religion gir oss fred som elven. Den kveler ikke gledens lys og legger ikke hånd på vennlighet. Heller ikke kaster den en sky over det strålende, smilende ansikt. Kristus kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene, og når Hans kjærlighet hersker i våre hjerter, vil vi følge Hans eksempel.

Tenker vi mest på andres uvennlige og urettferdige handlinger, vil det være umulig å elske dem liksom Kristus har elsket oss. Men lar vi sinnet dvele ved Hans forunderlige kjærlighet og medfølelse overfor oss, kommer vi til å nære lignende følelser mot andre. Vi bør elske og akte hverandre tross feil og ufullkommenheter, som vi jo ikke kan unngå å se. Vi bør utvikle ydmykhet, mistillit til oss selv, tålmodighet og overbærenhet overfor andres feil. Dette vil utrydde all innskrenket egenkjærlighet og gjøre oss edelmodige og høysinnede.

Salmisten sier: “Sett din lit til Herren og gjør godt, bo i landet og legg vinn på trofasthet!” (Sal. 37,3). “Sett din lit til Herren.” Hver dag har sine byrder, sine bekymringer og sine plager, og hvor lett faller det ikke for oss å tale om våre vanskeligheter og prøvelser når vi treffer hverandre. Så mange bekymringer melder seg, vi nærer så stor frykt og gir uttrykk for så mye engstelse at man skulle tro vi ikke hadde en medlidende og kjærlig frelser som er villig til å høre på alle våre spørsmål og til å gi oss hjelp hver gang vi har behov for det.

Det er noen som til stadighet er fylt med frykt og blir plaget av innbilte bekymringer. Hver dag er de omgitt av beviser på Guds kjærlighet, og nyter godt av Hans rike forsyn. Men de overser disse øyeblikkelige velsignelser. Deres sinn dveler stadig ved et eller annet ubehagelig som de frykter skal komme, eller en eller annen vanskelighet som kanskje virkelig foreligger og som tross sin ubetydelighet tilslører deres øyne så de ikke ser alt de burde være takknemlige for. I stedet for at disse vanskeligheter burde lede dem til Gud som den eneste som kan hjelpe, skiller de dem fra Ham fordi de vekker uro og utilfredshet.

Er det klokt av oss å være så vantro? Hvorfor skal vi være utakknemlige og mistroiske? Jesus er vår venn, og hele himmelen er interessert i vårt beste. Vi må ikke la hverdagens vanskeligheter og bekymringer engste vårt sinn eller formørke vår panne. Hvis vi gjør det, vil det alltid være noe som plager oss og gjør oss urolige. Vi må ikke overgi oss til slike bekymringer som bare virker irriterende og nedbrytende, men ikke hjelper oss til å bære våre prøvelser.

Kanskje møter du vanskeligheter i ditt arbeid. Utsiktene blir kanskje mørkere og mørkere, og du blir truet av muligheten til å lide tap. Men bli ikke motløs. Kast din sorg på Gud, og vær rolig og glad. Be om visdom til å ordne dine forhold på en forstandig måte og på denne måten forebygge tap og ulykke.

Gjør alt du kan for å oppnå gunstige resultater. Jesus har lovt å hjelpe oss, men ikke uten bestrebelse fra vår side. Når du i tillit til vår himmelske hjelper har gjort det du kan, så ta imot utfallet med glede.

Det er ikke Guds vilje at Hans barn skal være nedtrykt av bekymringer. Men Herren villeder oss aldri. Han sier ikke til oss: "Frykt ikke, for det er ingen farer på din vei." Han vet at det er prøvelser og farer, og Han behandler oss med oppriktighet. Han sier ikke at Han vil ta sine barn ut av en syndig og ond verden, men Han viser dem en tilflukt som aldri slår feil. Han ba slik for sine disipler: "Jeg ber ikke som at Du skal ta dem ut av verden, men at Du skal bevare dem fra det onde." (Joh.17,15) "I verden," sa Han, "har dere trengsler. Men vær frimodige, Jeg har seiret over verden." (Joh. 16,33).

I sin bergpreken gav Jesus disiplene verdifull undervisning om hvor nødvendig det er å ha tillit til Gud. Denne undervisning ble gitt som oppmuntring for Guds barn ned gjennom alle tider, og den inneholder en fylde av lærdom og trøst til menneskene i våre dager. Frelseren henviser sine barn til fuglene som sang sine lovsanger uten å være tynget av bekymrede tanker, for "de sår ikke, de høster ikke", og likevel sørger den store Far for deres behov. Frelseren spør: "Er ikke dere mer verd enn de?" (Matt. 6,26). Den store Gud som sørger for mennesker og dyr, åpner sin hånd og metter alle sine skapninger. Himmelens fugler er ikke for ringe til å være gjenstand for Hans omsorg. Han lar ikke føden falle i deres nebb, men Han sørger for deres behov. De må samle inn de frøene som Han har spredt til dem. De må skaffe materialer til de små redene sine, og de må gi ungene sine mat. De drar ut med sang til sitt arbeid, for "den Far dere har i himmelen, gir dem føde". Og "er ikke dere mer verd enn de?" Er ikke vi, som tilber Gud i ånd og forstand, mer verd enn fuglene som flyr i luften? Vil ikke Han som har skapt oss, Han som bevarer vårt liv, Han som dannet oss i sitt eget guddommelige bilde, sørge for hva vi behøver, når vi stoler på Ham?

Kristus rettet disiplenes oppmerksomhet mot blomstene på marken, som vokste i store mengder og strålte i den enkle skjønnhet som den himmelske Far hadde gitt dem. I dette skulle de se et uttrykk for Faderens kjærlighet til menneskene. Han sa: "Se på liljene på marken, hvordan de vokser." I sin enkelhet og skjønnhet overgår disse naturlige blomstene Salomos prakt. Den mest skinnende kledning som menneskelig kunstferdighet kan fremstille, tåler ingen sammenligning med den naturlige ynde og den strålende skjønnhet hos blomstene som Gud har skapt. Jesus spurte: "Når Gud kler gresset på marken så fint, det som står der i dag og kastes i ovnen i morgen, hvor mye mer skal Han ikke da kle dere?

Så lite tro dere har!" (Matt. 6,28.30). Dersom Gud, den himmelske kunstner, gir de ubetydelige blomstene, som går til grunne på en dag, deres fine og vekslende farger, hvor mye større omsorg vil Han da ikke ha for dem som er skapt i Hans eget bilde? Den lærdom som Kristus her gir, er en irettesettelse til det vantro hjertet for dets engstelse og bekymring, dets uro og tvil.

Herren ønsker at alle Hans barn skal være lykkelige, rolige og lydige. Jesus sier: "Min fred gir Jeg dere, ikke den fred som verden gir. La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet." (Joh. 14,27). "Dette har Jeg sagt dere, for at dere kan eie Min glede, og deres glede kan være fullkommen." (Joh. 15,11). Den lykke menneskene søker ut fra egennyttige motiver og utenfor pliktens vei, er svikefull, ustadig og flyktig. Den forsvinner, og sinnet blir ensomt og fylt med bekymring. Men i Guds verk er det glede og tilfredshet. En kristen vandrer ikke på usikre stier. Han er ikke henvist til tomme ergrelser og skuffelser. Selv om vi ikke får del i dette livs gleder, kan vi fryde oss ved tanken på det evige liv.

Men allerede her kan de troende glede seg over samfunnet med Kristus. De kan leve i lyset av Hans kjærlighet, og Hans nærvær vil være deres stadige trøst. Hvert eneste skritt i vårt liv kan bringe oss nærmere Jesus, gi oss en dypere opplevelse av Hans kjærlighet, føre oss litt nærmere fredens salige hjem. La oss derfor ikke kaste bort vår frimodighet, men eie en fast forvissning, fastere enn noen gang før. "Hittil har Herren hjulpet oss" (1.Sam. 7,12), og Han vil hjelpe oss inntil enden. La oss se på minnesmerkene i vår livserfaring. De minner oss om hva Herren har gjort for å redde oss ut av ødeleggerens hånd. La oss bevare i frisk erindring alle Guds velgjerninger mot oss - tårene Han har tørket bort, smertene Han har lindret, engstelsene som ble fjernet, frykten som ble tatt bort, behovene som ble dekket og velsignelsene som ble gitt oss, og på den måten styrke oss til alt som ligger foran oss gjennom resten av vår pilegrimsferd.

Vi kan ikke annet enn vente nye vanskeligheter i den kamp som ligger foran oss. Men vi kan se på det som har skjedd, og også på det som kommre til å skje, og si: "Hittil har Herren hjulpet oss." "Som dine dager er, så skal din styrke være." (5.Mos. 33,25 eng. overs.). Prøvelsen vil ikke overstige den kraft som blir gitt oss til å bære den. La oss derfor ta fatt på vår oppgave der vi finner den, i tro på at hva som enn måtte komme, så får vi kraft i forhold til prøvelsen.

Og en gang kommer den dag da himmelens porter blir åpnet for å slippe Guds barn inn. Ærens Konge uttaler disse opphøyde ord som lyder i deres ører som den herligste musikk: "Kom hit, dere som er velsignet av Min Far, og ta det rike i eie som er gjort i stand til dere fra verdens grunnvoll ble lagt." (Matt. 25,34).

Da vil de gjenløste bli budt velkommen til det hjem som Jesus bereder for dem. Der blir de ikke, som her på jorden, omgitt av dårlige mennesker, av løgnere, avgudsdyrkere, urene og vantro, men de kommer til å omgås dem som har overvunnet Satan og utviklet en

fullkommen karakter ved Guds nåde. Enhver syndig tilbøyelighet og enhver skrøpelighet som plager dem her, er blitt fjernet ved Kristi blod, og de får del i Hans ubeskrivelige herlighet, som langt overgår solens glans. Og den moralske skjønnhet de utstråler, Hans fullkomne karakter, er langt mer verdifull enn den ytre glans. De står ulastelige foran den store hvite trone og får del i englenes verdighet og privilegier.

"Hva kan et menneske gi, så det får sitt liv tilbake?" (Matt. 16,26). Hva betyr alt annet sammenlignet med den strålende arv vi kan oppnå? Kanskje er han fattig, men i seg selv eier han en rikdom og en verdighet som verden aldri kan gi. Det gjenløste menneske som er renset fra synd, med de edle krefter som alle er helliget til Guds tjeneste, er av uberegnelig verdi. Det er glede i himmelen hos Gud og de hellige engler over et frelst menneske, og gleden kommer til uttrykk i hellige seierssanger.

I Påvente av Slutten

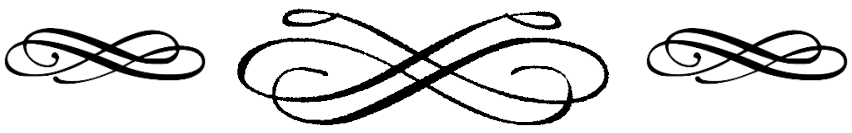

`